

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 18 ТРАВНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 20 VOL. CXIV FRIDAY, MAY 18, 2007 No. 20

Переговори про позачергові вибори Верховної Ради тривають

В рамках підбиття підсумків діяльності Спільної робочої групи щодо проведення дострокових парламентських виборів 16 травня відбулась зустріч Президента України Віктора Ющенка і прем'єр-міністра Віктора Януковича. У ній також взяли участь секретар Ради національної безпеки і оборони (РНБО) Іван Плющ та перший віце-прем'єр-міністер Микола Азаров.

Президент та прем'єр-міністер вирішили дати Спільній робочій групі додатковий час для розробки узгодженого рішення з вдосконалення виборчого законодавства та остаточного визначення з датою проведення виборів до Верховної Ради. Дата дострокових виборів буде названа після кінцевих домовленостей. Таке рішення викликане одностайним розумінням великої кількости проблем, які ще необхідно вирішити. Склад Спільної робочої групи не змінюється.

Нижче подаємо хроніку подій з приготування позачергових виборів Верховної Ради.



Віктор Ющенко зустрівся 16 травня з Віктором Януковичем. Фото: прес-служба Президента України

14 травня

У Конституційному суді України відкрито конституційне провадження у справі за поданням 160 народних депутатів щодо відповідності Конституції України Указу Президента України „Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України та призначення позачергових виборів" від 26 квітня 2007 року. Водночас суд продовжує розгляд справи за поданням 53 народних депутатів щодо конституційності Указу Президента України „Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України" від 2 квітня 2007 року.

14 травня

Заступник голови фракції Партії Регіонів у Верховній Раді Василь Кисельов заявив, що Вікторові Януковичу конче необхідно протриматися до 19 травня – це досить небезпечний період, оскільки уряд В. Януковича може бути відправлений у відставку. До 19 травня Президент має або підписати закон про внесення змін до бюджету, або накласти на нього вето. Законом передбачено, що 18 мільйонів громадян України отримають суттєві надбавки до пенсій і платень, але президентська команда намагатиметься відправити Кабінет Міністрів у відставку, щоб не дати можливості цьому уряду виконувати рішення Верховної Ради.

15 травня

Координатор парламентської більшості Раїса Богатирьова заявила, що цього тижня Верховна Рада законодавчо закріпить механізм проведення дострокових виборів. За її словами, найпізніше 17 травня відбудеться засідання парламенту з участю Президента і прем'єра, де буде погоджений сценарій проведення дострокових перегонів.

(Закінчення на стор. 3)

НСНУ визначив кандидатів на вибори



На з'їзді політичної партії Народний Союз „Наша Україна" (зліва в першому ряді): Оксана Білозір, В'ячеслав Кириленко, Михайло Полянич. Фото: УНІАН

КИЇВ. – 14 травня відбувся з'їзд політичної партії Народний Союз „Наша Україна", який затвердив виборчий список кандидатів у народні депутати, який було передано на реєстрацію до Центральної виборчої комісії. За цей список проголосували 517 делеґатів з 559, зареєстрованих на з'їзді.

Провідник „Нашої України" В'ячеслав Кириленко повідомив, що політична рада партії рекомендувала з'їзду затвердити виборчий список у тому ж вигляді, що і на попередньому етапі з'їзду без жодних вилучень і додатків за алфавітним порядком.

Протягом 10 днів, які віддаються на реєстрацію, буде проведено наступний етап з'їзду, на якому буде визначена черговість із затвердженого переліку. Попередній етап V з'їзду політичної партії Народний Союз „Наша Україна" відбувся 16 квітня. Тоді делеґати затвердили список кандидатів у народні депутати від партії у кількості 450 осіб. До списку, крім членів „Нашої України", включені і представники інших політичних сил, зокрема голова Полтавської обласної державної адміністрації Валерій Асадчев, музикант Святослав Вакарчук, провідник політичної партії „Пора" Владислав Каськів, народний депутат 4-го скликання Георгій Манчуленко, секретар РНБО Іван Плющ, батько народного депутата Петра Порошенка – Олексій Порошенко, президент УНІАН Ірина Геращенко, міністер оборони України Анатолій Гриценко та інші відомі політичні діячі.

УНІАН

Понад 100 тис. дол. на розвиток УКУ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 16 травня, коли „Свободу" буде передано до друку, в Києві розпочнеться чергова збірка фондів для Українського Католицького університету (УКУ) у Львові. Такі збірки систематично проводить Українська Католицька освітня фундація (УКОФ), яка була заснована у 1999 році з осідком у Чикаґо.

Попередня доброчинна дія фонду для грошової підтримки УКУ успішно завершилася 25 березня урочистим обідом у приміщенні Українського освітньо-культурного центру в Філядельфії, проведеного з ініціятиви членів „Філядельфійського комітету приятелів УКУ", головою якого був Ігор Шуст. Він привітав присутніх, представив гостей-доповідачів з УКУ, повідомив про їхню працю.

Декан о. Іван Демків прочитав привітання почесного голови комітету Митрополита УКЦ Стефана Сороки, який перебував в цей час у Канаді. Архиєпископ УПЦ в США Антоній привітав присутніх і передав своє послання, в якому застерігав від занепаду людської гідности з одночасним зростанням безбожництва у світі. Перед виступом доповідачів на великому екрані було висвітлене привітанння ректора УКУ о. д-ра Бориса Ґудзяка, який у той час перебував в Римі.

Першим доповідачем був проф. Джефрі Вилз, віце-ректор і член наглядової ради УКУ, цінний провідник у розвитку УКУ, головно в становленні УКОФ. Його великою заслугою є розбудова бібліотеки і застосування найновіших технологічних споруд в університеті.

З допомогою відеопоказу, яку здійснював студент УКУ Ярослав Терлецький, проф. Дж. Вилз накреслив головні досягнення університету.

Професор теології та директор Інституту екуменічних студій Антуан Аржаковський був другим промовцем. Він промовисто говорив про екуменізм між хрис-

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко призначив І. Плюща секретарем РНБО

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко призначив Івана Плюща секретарем Ради національної безпеки і оборони (РБНО). 12 травня з’явився указ Президента В. Ющенка про звільнення з посади секретаря РНБО Віталія Гайдука за його заявою. В. Гайдук був секретарем РНБО сім місяців. І. Плющ – почесний голова Партії вільних селян і підприємців України. Він входить до робочої групи з підготування позачергових виборів від імені Президента. Провідник комуністів Петро Симоненко заявив, що призначення І. Плюща на посаду РНБО свідчить, що В. Ющенко готовий до застосування „силових методів“. На його думку, призначення І. Плюща практично зірвало переговори робочої групи з підготування виборів через те, що, як він висловився, пропозиції коаліції „практично зупинені“. Оглядачі твердять, що призначення І. Плюща свідчить про намагання В. Ющенка посилити ролю РНБО напередодні виборчого процесу. (*ББС*)

Зустріч дала зелене світло проєктові Одеса-Броди

КРАКІВ, Польща. — Учасники енерґетичної зустрічі у Польщі – Україна, Польща, Грузія, Азербайджан, Литва і Казахстан – домовилися про створення компанії, що розвиватиме енерґетичні проєкти, зокрема нафтопровід Одеса-Броди-Плоцьк-Ґданськ. Президент Віктор Ющенко 11 травня привітав рішення про добудову і експлуатацію нафтопроводу. Представник Казахстану, який брав участь замість президента Нурсултана Назарбаєва, сказав, що його країна готова до участи у будь-яких проєктах транспортування нафти, однак відмовився дати ґарантії щодо готовности Казахстану заповнити нафтопровід Одеса-Броди. Промовляючи на енерґетичній зустрічі в Кракові, В. Ющенко назвав серед енерґетичних першочерговостей України приєднання до Европейської енерґосистеми, диверсифікацію джерел енерґопостачання та розвиток видобутку власних ресурсів, а також розвиток атомної енерґетики. Він прогнозує, що впродовж 20 років виробництво електроенерґії на АЕС збільшиться майже вдвічі. Як елемент спільної енерґетичної стратеґії для учасників зустрічі В. Ющенко назвав використання транзитного потенціялу. *(ББС)*

Високий рівень нелеґального програмного забезпечення

КИЇВ. — Рівень використання нелеґального програмного забезпечення (ПЗ) в Україні в 2006 році склав 84 відс. Такі цифри навів голова міжнародної асоціяції виробників ПЗ „Business Software Alliance“ (BSA) Жан Пол Серан 15 травня. За інформацією компанії „Microsoft IT“ сектор економіки України, що розвивається, вже досяг рівня 600 млн. дол., однак існуючий наразі рівень комп’ютерного піратства не дає йому цілком здійснювати свій потенціял. Якщо Україна зможе зменшити піратство на 10 пунктів з рівня в 87 відс. (у 2001 році), то до 2006 року обсяг її „IT“-ринку міг би вирости до 1.1 млрд. дол., надаючи нові можливості для підприємців і тисячі додаткових робочих місць. Зниження рівня піратства в Україні до 77 відс. могло б створити понад 5 тис. високооплачуваних робочих місць в „IT“-індустрії, більше ніж удвічі збільшивши число зайнятих у галузях комп’ютерного устаткування, програмного забезпечення й „IT“-послуг разом узятих. Таке скорочення на 10 пунктів також може залучити в економіку країни додатково 600 млн. дол., збільшити доходи місцевої промисловости майже на 300 млн. дол. і принести 47 млн. дол. додаткових податкових надходжень у бюджет. За даними експертів, Україна залишається в списку 20 країн з найвищим рівнем використання нелеґального ПЗ у світі, серед яких знаходяться такі держави як Вірменія (рівень піратства – 95 відс.), В’єтнам (88 відс.), Пакистан (86 відс.), Алжир (84 відс.), Китай (82 відс.). Ж. П. Серан, зазначив, що цього року Росія залишила цей список. Рівень використання нелеґального ПЗ в Росії в 2006 році склав 80 відс. проти 83 відс. у 2005 році.

ЕС не втручатиметься у внутрішні справи України

СТРАСБУРҐ, Франція. — 10 травня прем’єр-міністер України, звинувативши Президента в порушенні домовленостей, знову заявив, що просить міжнародного посередництва. Він, зокрема говорив про можливу участь у цьому ЕС, а також Росії. На Заході зазначають, що для такого посередництва потрібна була б згода на нього обох сторін суперечки. Натомість Росія зголосилася на пропозицію українського прем’єра, але теж за умови, що її попросять про це обидві сторони. Евросоюз закликав українських провідників завершити до 14 травня працю над домовленістю про позачергові вибори і наголошував, що Україна сама мусить вирішити проблему, а ЕС не буде виступати посередником, заявила 11 травня Крістіна Ґальяк, речниця головного представника ЕС зі спільної зовнішньої політики й політики безпеки Гав’єра Солани. „Ми думаємо, що якщо це буде зроблено в наступні кілька днів, згідно з часовими рамками, про які обидва провідники домовилися минулого тижня, то це було б дуже добрим сиґналом і означало б, що Україна повернулася до політичної стабільности“, – сказала речниця. К. Ґальяк повідомила, що Г. Солана перебуває в тісному контакті з обома провідниками і закликав їх завершити угоду про позачергові вибори. Провідники України мають самі досягти домовлености, а Евросоюз тоді буде готовий продовжувати підтримку в підготуванні країни до позачергових виборів. Сам Г. Солана уже заявляв, що українські провідники мають самостійно вирішувати політичні проблеми в країні. Напередодні Комісар ЕС із зовнішніх взаємин і політики сусідства Беніта Фереро-Вальднер підтвердила, що Европейський союз утримуватиметься від втручання у внутрішні українські питання.

П. Симоненко відкликав свій підпис під Універсалом

КИЇВ. — Комуністична партія України (КПУ) 14 травня відкликала свій підпис під Універсалом національної єдности. Водночас КПУ далі бере участь у діяльності робочої групи підготування позачергових виборів, повідомив провідник партії Петро Симоненко. Він уважає, що Президент „постійно порушує“ домовлености, за якими підписували Універсал, „ставить під загрозу“ Конституцію, „заважає“ праці Конституційного та інших судів. Тому, сказав П. Симоненко, Президія ЦК КПУ вирішила відкликати підпис партії під Універсалом. Універсал національної єдности підписали 3 серпня 2006 року Президент Віктор Ющенко, тодішній прем’єр-міністер Юрій Єхануров, голова Верховної Ради Олександер Мороз, провідники фракцій Партії Реґіонів — на той час Віктор Янукович, Бльоку „Наша Україна“ Роман Безсмертний, Соціялістичної партії Василь Цушко і зі застереженнями провідник Комуністичної партії П. Симоненко. Після того Президент не раз звинувачував учасників нинішньої коаліції в порушенні засад Універсалу. На думку Президента, під час підготування до позачергових виборів чи відразу після них необхідно надати Універсалові національної єдности сили закону. *(Радіо „Свобода“)*

Святкування Дня Перемоги відбулися в Києві

КИЇВ. — Офіційну колону вшанування ветеранів очолив Президент Віктор Ющенко, а колону коаліції Адам Мартинюк. Президент В. Ющенко сподівається на визнання всіх, що боролися за Україну в першій половині XX століття, це глава держави сказав у виступі до Дня Перемоги 9 травня: „Прийшов час щиро і по-братерському сказати один одному – кожен, хто боровся за Україну, заслуговує на вічну повагу й подяку. Вірю, що праця, яка повинна вреґулювати законодавчий статус усіх, хто в 20-их, 30-их, 40-их, 50-их роках боровся за Україну і її незалежність, нарешті буде завершена, буде втілена. Як правда. Як історична справедливість“. Президент наголосив також, що сьогодні Україна вшановує історичний день національної слави і національної скорботи. В. Ющенко є прихильником визнання воїнів Української Повстанської Армії воюючою стороною й прагне примирити їх з ветеранами Радянської армії. Проти цього виступають, зокрема, комуністи та радикально-ліві політичні сили. За словами Президента сьогодні в Україні проживає 2.9 млн. ветеранів: 268 тис. – інвалідів, 374 тис. – учасників бойових дій, 2.2 млн. – учасників війни. 204 ветерани мають особливі заслуги перед Батьківщиною. (*Радіо „Свобода“*)

В. Ющенко звільнив іще одного суддю КС

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 10 травня звільнив суддю Конституційного суду Володимира Іващенка, призначеного суддею ще за квотою попереднього президента Леоніда Кучми у 2001 році. Це вже третій суддя, який працював у Конституційному суді за президентською квотою і якого Президент звільним своїм указом. Попередньо В. Ющенко звільнив Сюзанну Станік та Валерія Пшеничного. Усіх трьох суддів звільнено з формулюванням „за порушення присяги“. *(„Німецька хвиля“)*

Комуністи закликають бойкотувати вибори

КИЇВ. — Комуністична партія України (КПУ) закликає партії – учасниць коаліції – бойкотувати парляментські вибори у випадку їхнього проведення 24 червня і висуває нові умови в переговорному процесі. Провідник КПУ Петро Симоненко повідомив про це 10 травня. У випадку, якщо „Наша Україна“ та БЮТ наполягатимуть на проведенні виборів 24 червня, коаліції варто терміново визначитися щодо бойкоту таких виборів. Таким чином, вважає П. Симоненко, „Наша Україна“ та БЮТ ставлять поза виборчим процесом більш 100 політичних партій. Він також додав, що відповідно до виборчого законодавства учасниками парляментських виборів є політичні партії і бльоки, а не Президент чи інші посадові особи. (*„Кореспондент“)*

На Львівщині відпочиватимуть діти-українці з Сербії

ЛЬВІВ. — Діти з українських сімей у Сербії зможуть відпочивати й вивчати українську мову на Львівщині. Про це 10 травня домовилися у Львові керівництво области та делеґація Української національної ради Сербії. У Сербії мешкають понад 5 тис. українців, причому 90 відс. з них – у провінції Воєводина. Саме там і була створена чотири роки тому Українська національна рада Сербії, що діє як орган самоврядування місцевої української громади. Львівський губернатор Петро Олійник, повідомив, що обласна рада виділить з місцевого бюджету окремі кошти на організацію літніх оздоровчих українознавчих таборів для дітей українського походження, котрі проживають у Сербії. *(„Майдан“)*

Посол України в США О. Шамшур відвідав Рочестер

ВАШІНҐТОН. — Посол Олег Шамшур 20-22 квітня відвідав Рочестер та Ірондеквойт, штат Ню-Йорк. В ході візити Посол зустрівся з членами місцевих урядів, керівництвом Комітету міст-побратимів Полтави та Ірондеквойту, членами ради директорів Української Федеральної Кредитної спілки Рочестеру, а також представниками фінансово-промислових та інвестиційних груп. Під час зустрічей Посол обговорив питання двосторонніх українсько-американських взаємин в сфері реґіонального співробітництва та наголосив на важливості поглиблення побратимських взаємин між Полтавою та Ірондеквойтом і Рочестером. *(Посольство України в США)*

Після скандалу з Естонією Росія хоче чвари з Україною

14 травня Міністерство закордонних справ (МЗС) Росії зробило заяву в зв'язку з рішенням міської ради Львова створити комісію для визначення художньої цінності спадщини часів радянської влади.

Фракція Всеукраїнського об'єднання „Свобода" у Львівській міській раді виступила з пропозицією демонтувати символи „імперсько-більшовицького панування" у місті й області, а депутати підтримали цю ініціятиву. Зокрема, об'єднання домагається знесення пам'ятників організаторам Голодомору і особам, причетним до смертей мільйонів українців, – Ленінові, Кірову, Косіорові, Дзержинському, Петровському й іншим. Заява російського МЗС стосовно рішення львівських депутатів пролунала відразу після скандалу навколо перенесення на цвинтар пам'ятника радянським воякам у центрі естонської столиці – Таллінi. Перенесення пам'ятника спричинило масові безладдя у Таллінi і викликало різке погіршення взаємин між Росією й Естонією.

У МЗС України заявили, що рішення міської ради Львова про створення комісії для визначення переліку пам'ятників і символів, які необхідно демонтувати, не є предметом обговорення на міждержавному рівні. „Ми здивовані тоном заяв, які були опубліковані МЗС Російської Федерації", – підкреслив на брифінгу 15 травня керівник прес-служби МЗС України Андрій Дещиця. Він зазначив, що рішення Львівської міської ради полягає тільки в створенні комісії, яка повинна проаналізувати дану проблему, і не є остаточним рішенням про демонтаж пам'ятників. *(Бі-Бі-Сі, Кореспондент).*

Переговори...

(Закінчення зі стор. 1)

Робоча група з підготовки до виборів плянує завершити роботу і близько десяти розбіжностей подати на розгляд Президента і прем'єра у вигляді так званого протоколу розбіжностей. Тим часом лише дві політичні сили – „Наша Україна" і Бльок Юлії Тимошенко – заявили, що готові до проведення виборів 24 червня. Новопризначений секретар Ради Національної Безпеки й Оборони (РНБО) Іван Плющ назвав нову можливу компромісну дату виборів – 15 липня.

16 травня

Президент В. Ющенко та прем'єр В. Янукович провели зустріч у Києві, обговорюючи шляхи виходу з політичної кризи. Головна тема зустрічі – результати переговорного процесу та засідань спільної робочої групи з підготовки дострокових парляментських виборів. Перед зустріччю, яка відбувалася за зачиненими дверима, В. Янукович дав зрозуміти, що не йтиме на поступки в ключових питаннях. Зокрема він поставив під сумнів свою попередню згоду на дострокові вибори, згадавши, що підставою для них має бути рішення Конституційного суду.

16 травня

Секретаріят Президента В. Ющенка повідомив, що 18 травня відбудеться засідання РНБО. Бі-Бі-Сі вважає, що РНБО є інструментом, яким Президент може скористатися для радикальних кроків до розвязання політичної кризи. Деякі оглядачі припускають ухвалення рішення про пряме президентське правління.

16 травня

У зв'язку з політичною дестабілізацією з квітня в Україні посилилася тенденція до правопорушень на різних рівнях, заявив на засіданні парляменту міністер внутрішніх справ України Василь Цушко. За його словами, „поки тут йдуть політичні діялоги і політичне протистояння, на місцях почали посилено „хапати" землю і власність". За його словами, „в каламутній воді намагаються ловити рибку". Вже цього року затримано вісім так званих „злодіїв у законі" і вісім так званих „кримінальних авторитетів", а також подані документи до судів щодо 132 злочинних угруповань.

16 травня

Голова Верховної Ради Олександер Мороз запропонував внести зміни до Конституції, згідно з якими всіх членів Кабінету Міністрів буде призначати Верховна Рада. Це одна зі змін до Конституції, які обговорюються на розширеному засіданні консультативно-дорадчої ради за участи віце-прем'єра Володимира Рибака, кількох міністрів, посадників міст України та інших чиновників. Серед інших змін пропонується збільшити термін проведення позачергових парляментських виборів з 60 до 90 днів, ввести обмежений варіянт депутатського мандату. „Депутат відповідальний перед законом як і інші громадяни, окрім випадків, що передбачають арешт чи затримання – тут потрібна згода Верховної Ради", – уточнив О. Мороз.

Пропонується, що для розпуску Верховної Ради Президент повинен отримати підтвердження Конституційного суду щодо підстав, на яких він хоче припинити повноваження парляменту.

„Вєрка Сердючка" сподобалась Европі

ПАРСИПАНІ Н. Дж.– 12 травня у Гельсінках закінчився щорічний пісенний конкурс „Евробачення-2007", на якому артист української естради Андрій Данилко („Вєрка Сердючка") виборов друге місце. Він виступив з піснею „Dancing Lasha Tumbai" і на кілька точок не дотягнув до показника сербської співачки Марії Шерифович, яка і стала переможницею.

Нинішній, 52-ий за рахунком, конкурс Евробачення зібрав рекордну кількість учасників. Вперше у ньому взяли участь Чехія і Грузія, а також повернулися до змагань Австрія та Угорщина. Загалом за головну нагороду змагались представники 42 країн.

Україна вже здобувала одного разу головну нагороду конкурсу – 2005 року, за пісню „Дикі танці" у виконанні Руслани Лижичко.

На адресу „Вєркі Сердючки" можна почути закиди щодо цього персонажу, який, мовляв, представляє Україну з непривабливого боку. Але... **Мар'яна П'єцух** („Українська правда") пише:

„Евробачення" – це не мистецький конкурс, де судять обличчя культур різних країн світу, а „Вєрка Сердючка" – не ганьба України. Друге місце українського конкурсанта вкотре показало, що „Евробачення" – це конкурс жанру, який затребуваний серед европейських поп-меломанів. У суботній вечір велика частина українців знову об'єдналась у спільному вболіванні за Україну, хто б її на цьому конкурсі не представляв. І навряд, чи навіть затяті противники „Вєрки Сердючки" могли втриматися від хвилювань під час оголошення результатів голосування.

В Україні чомусь спокійніше реагують на „концерти" баби Параски під будівлями органів влади, на активне просування безголосих довгоногих співачок в український теле-, радіопростір, на низький рівень пропаґування української культури, на всюдисущий безсмак... І це все яскраво породжує рівень культури і світогляду, який влучно віддзеркалює артист-комік Андрій Данилко. Але у нас вкотре лякаються і борються з наслідками, не вникаючи в причини".

Михайло Бриних (УНІАН): *„Балачки про участь Сердючки в цьогорічному „Евробаченні" вичерпувалися медитацією на одну й ту саму тему: соромно чи не соромно? Ганьба чи перемога? Так, ніби йшлося про всесвітню репутацію України, що раптом опинилась у руках цинічного блазня. Якось і не випадає вкотре нагадувати, що „Евробачення" – подія іншого маштабу, яка жодним чином не впливає ні на культурницькі процеси в Европі, ні на образ країн-учасниць. І це – перша нагода подякувати Сердючці. Усі намагання витворити з неї символ етнічного приниження – так само приречені, як і спроби вихваляти її рекламний потенціял для нашої держави. Цьому образові бракує своєрідного драґомана, який витлумачив би його трагікомічну сутність, позбирав би докупи скалки розбитого дзеркала, у яке ми так довго й з такою огидою дивились, що не стало йому кращого застосування, ніж розбитися й прикрасити сценічний костюм нашої меґазірки".*

Григорія Омельченка травмувало у Києві легкове авто

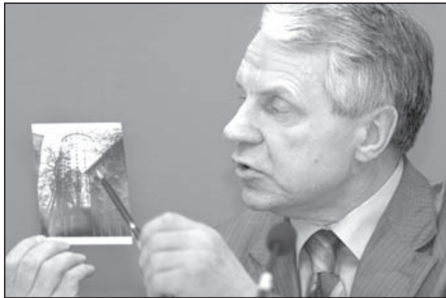


Співробітники правоохоронних органів оглядають автомобіль, водій якого 15 травня у центрі Києва збив народного депутата Григорія Омельченка (БЮТ). *Фото: УНІАН*

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 15 травня, на розі вулиць Садової та Інститутської в центрі Києва, потрапив під авто народний депутат від БЮТ Григорій Омельченко, коли він вийшов з будинку комітетів Верховної Ради. Стан народного депутата тяжкий: до лікарні його доставили з травмами голови та переломом ноги.

Член фракції Партії Реґіонів Тарас Чорновіл заявив: „Жодних політичних мотивів у випадку, що стався з членом фракції БЮТ Григорієм Омельченко, немає. Г. Омельченко переходив вулицю у чітко визначеному для цього місці. І в цей момент якісь молоді з так званої „золотої молоді" рвонули на зустрічну смугу на максимальній швидкості і збили Омельченка".

УНІАН



Народний депутат Григорій Омельченко (20 квітня 2007 року). *Фото: УНІАН*

Григорій Омельченко народився 1951 року на Полтавщині, закінчив юридичний факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка. Працював слідчим, викладачем в Національній академії внутрішніх справ, написав понад 200 наукових і публіцистичних праць. З 1992 року і до обрання народним депутатом України – начальник відділу боротьби з організованою злочинністю і корупцією Головного управління військової контррозвідки СБУ. Полковник. Під час роботи в парляменті – основний розробник законів, спрямованих на боротьбу з корупцією, окремих положень і статтей Конституції України. Автор законопроєктів про скасування депутатської недоторканності. Г. Омельченко входив до створеного у березні Комітету національного порятунку, який вимагав розпуску Верховної Ради.

АМЕРИКА І СВІТ

Зрезиґнував заступник Генерального прокурора США

ВАШІНҐТОН. — Другий найвищий посадовець у Департаменті юстиції США Пол МекНалті 14 травня подав заяву про резиґнацію на тлі звинувачень стосовно того, що уряд Джорджа Буша звільнив з посад вісьмох федеральних прокурорів з політичних причин. Білий Дім і Департамент юстиції відкидають ці звинувачення і кажуть, що прокурорів звільнили через те, що вони недостатньо добре виконували свою працю. Резиґнація П. МекНалті сталася тоді, як Конґрес розслідує обставини, за яких у грудні було звільнено вісьмох американських прокурорів. Критики кажуть, що звільнення були політично вмотивовані, і закликають до резиґнації Генерального прокурора Альберто Ґонзалеса. У своїй заяві його заступник П. МекНалті написав, що відходить через сімейні та фінансові обставини. Однак, нещодавно він визнав у Конґресі, що одного з прокурорів звільнили, аби дати місце якомусь політичному протеже, що суперечило заявам його керівника, який наполягає, що жодне зі звільнень не пов'язане з політикою. П. МакНалті став третім високопосадовцем, який пішов з міністерства юстиції, відколи спалахнув скандал. (*ББС*)

ЕС відмовився від переговорів про нову угоду з Росією

СТРАСБУРҐ, Франція. — Евросоюз покищо не готовий почати переговори про укладання нової угоди про партнерство і співробітництво з Росією, заявив 15 травня верховний представник ЕС з спільної зовнішньої політики і політики безпеки Гав'єр Солана. „Ми сподівалися почати переговори про нову угоду між ЕС і Росією на зустрічі, але, на жаль, це виявилося неможливим, тому що перед нами усе ще стоїть завдання вирішити проблему, яка виникла в зв'язку з забороною Росії на імпорт м'яса й овочевої продукції з Польщі", – сказав Г. Солана напередодні зустрічі Росія-ЕС, що пройде 18 травня в Самарі. Діюча угода набрала сили в 1997 році, її термін закінчується 1 грудня 2007 року. Польща в листопаді 2006 року, напередодні зустрічі Росія-ЕС в Гельсінкі, наклала вето на переговори щодо нового базового договору, вимагаючи від Москви скасувати заборону на імпорт польської харчової продукції. Тимчасова заборону на постачання м'яса і овочів з Польщі Росія ввела в 2005 році в зв'язку з підозрою, що польські підприємства реекспортували цю продукцію з третіх держав, які представляють небезпеку у ветеринарному і фітосанітарному пляні. У той же час міністри закордонних справ країн-учасниць альянсу на зустрічі 14 травня у Брюселі не дійшли згоди з приводу спільної позиції щодо зустрічі на тлі погроз Польщі, Литви і Естонії бльокувати початок переговорів щодо угоди РФ-ЕС. (*„Кореспондент"*)

Терористи мають вимоги до США

БАГДАД, Ірак. — Терористичне угрупування „Ісламська держава Ірак" 14 травня виступило з попередженням американським військовим, в якому вимагає від них припинити акцію з пошуку захоплених у полон військовослужбовців. „Ваші вояки перебувають у нас. Якщо ви хочете, щоб вони залишилися живими, не намагайтеся їх шукати", – сказано в заяві терористів. Текст з попередженням було поширено під час проведення інтенсивної акції з пошуку трьох військових, які зникли 12 травня. У пошуках вояків, які, очевидно, потрапили в полон до бойовиків, беруть участь близько 4 тис. американських військових, а також представники авіації та супутники стеження. Військові потрапили у полон під час сутички з терористами. Відповідальність за їх викрадання взяло на себе угрупування „Ісламська держава Ірак", яке тісно співпрацює з „Аль-Кайдою". Водночас, у США викликає тривогу радикальний плян „Аль-Кайди" захопити сунітську частину Іраку і перетворити її на воєнізовану ісламську державу, як тільки підуть американські війська. Боротьба за владу почала точитися між самопроголошеною Ісламською державою Ірак, структурою під еґідою „Аль-Кайди", яка прагне захопити владу в державі, та більш поміркованими сунітськими групами. Вони борються за довготривалу контролю над центральними і західними районами, які, на їхню думку, можуть після відходу коаліційних військ відокремитися від провінцій, де переважають курди і шиїти. (*„Кореспондент"*)

К. Райс перебувала з візитою у Москві

МОСКВА. — Секретар Державного департаменту США Кондолíза Райс 14-15 травня перебувала у Москві з дводенною візитою, покликаною зняти напруження в американсько-російських взаєминах, що виникло внаслідок таких питань, як розширення НАТО, статус краю Косово і пляни Вашінґтону розгорнути в Европі об'єкти системи ПРО. Напередодні від'їзду К. Райс визнала, що двосторонні взаємини переживають наразі не найкращі часи, але додала, що говорити про новий період „холодної війни" між Москвою та Вашінґтоном підстав немає. Держсекретар США зустрілася у Москві з представниками політичних партій, ЗМІ та неурядових організацій Росії. Ця зустріч 15 травня була частиною візити К. Райс. Пізніше того ж дня К. Райс зустрілася з президентом Росії Володимиром Путіном. К. Райс та В. Путін домовилися знизити „риторику у публічній полеміці", і зосередитися на вирішенні практичних питань. Це перші переговори на високому рівні відтоді як В. Путін у лютому скритикував США за, як він сказав, бажання панувати у світі. США не дозволять Росії заблькувати пляни Вашінґтону з установки ПРО в Европі, заявила 15 травня К. Райс після зустрічі з В. Путіним, який підтвердив, що Росія виступає проти розміщення ПРО в Европі, оскільки вважає недостатніми пояснення США, що ПРО потрібна для захисту Америки від іранських і північнокорейських балістичних ракет. (*„Голос Америки", Радіо „Свобода", ББС, „Кореспондент"*)

В Єлисейському палаці – новий господар

ПАРИЖ. — Новий французький президент Ніколя Саркозі 15 травня перебрав обов'язки від свого попередника Жака Ширака. У своїй промові він зробив наголос на цінності праці та поваги у багаторасовому суспільстві. Н. Саркозі пригадав внесок в історію Франції Шарля де Ґоля, який, як він висловися, врятував Францію двічі. 16 травня Н. Саркозі відбув до Німеччини, де провів переговори з німецьким канцлером Анджелою Меркель. Першочерговим завданням нового президента є призначення нового кабінету, якому належить впроваджувати обіцяні реформи. Ж. Ширак в останньому телезверненні на посаді президента висловив упевненість у французах та закликав їх залишатися об'єднаними за керівництва Н. Саркозі. Промова Ж. Ширака була останньою в його політичній кар'єрі, яка тривала майже чотири десятиліття, 12 років з яких він був президентом. (*ББС*)

Папа Бенедикт XVI розпочав візиту до Бразилії

БРАЗИЛІЯ. — Голова Католицької Церкви, Папа Бенедикт XVI розпочав 9 травня свою п'ятиденну візиту до Бразилії. На летовищі у Сан Павло його привітав бразилійський президент Луїс Інасіо „Лула" да Сільва, який назвав візиту Папи благословенням для всіх бразильців. Тисячі людей вийшли на вулиці міста, аби привітати понтифіка. Головною темою візити Бенедикта XVI до найбільшої католицької країни світу є подолання бідности та насильства, а також дедалі більше відвернення бразильців від церкви. (*„Німецька хвиля"*)

Відмова у фінансуванні створення бази ПРО в Польщі

ВАШІНҐТОН. — Профільний комітет Палати Представників Конгресу США з збройних сил відмовився фінансувати будівництво бази ракет-перехоплювачів ПРО в Польщі. Комітет також зменшив на 764 млн. дол. загальні витрати на ПРО, заплановані Білим Домом на 2008 рік. Усі 58 членів комітету одноголосно схвалили військовий бюджет США на 2008 рік і підтримали оборонний бюджет на наступний рік, у якому з пропонованих Джорджем Бушем 310 млн. дол. на розгортання двох баз ПРО в Европі виключені 160 млн. дол., необхідних Пентаґонові для підготування об'єкту для розміщення десяти ракет-перехоплювачів ПРО на території Польщі. Пляни США з розміщення елементів ПРО в Східній Европі викликали різку критику в Росії. У Вашінґтоні заявляють, що станція раннього виявлення необхідна для запобігання ракетного нападу Ірану і Північної Кореї. У Москві вважають, що радар з Чехії зможе стежити за всім повітряним простором Росії аж до Уралу. (*„Кореспондент"*)

Росія критикує пляни Польщі з демонтування пам'ятників

МОСКВА. — Російські політики і релігійні провідники 9 травня скритикували пропонований польський законопроєкт, який передбачає демонтаж пам'ятників, що возвеличують комуністичну диктатуру. Члени прокремлівських молодіжних організацій влаштували протест біля Посольства Польщі у Москві. Патріярх Алексій II звинуватив Польщу у, як він сказав, „нарузі над пам'яттю про вояків". Але поляки заявляють, що „Польща хоче усувати комуністичні символи, а не ліквідувати кладовища вояків Другої світової війни". Водночас прем'єр Польщі Ярослав Качинський наголосив, що ніхто не має права нав'язувати жодній державі, які пам'ятники мають бути на її території, і додав, що недотримання цього принципу в ім'я якоїсь міжнародної тактики було б насправді добровільною втратою суверенітету. (*ББС*)

Археологи знайшли могилу царя Ірода

ЄРУАЛИМ. — Ізраїльські вчені кажуть, що вони знайшли могилу Ірода, який правив у Юдеї за римської влади у першому сторіччі до нашої ери. Археологи відкопали могилу на території Іродіона – величезного укріпленого палацу, який Ірод побудував на південь від Єрусалиму в Юдейській пустелі. Проф. Егуд Незер, який її знайшов, шукав ту могилу понад три десятиліття. У Євангелії від Матея на царя Ірода покладають відповідальність за масове винищення в Вифлеємі хлопчиків віком менше двох років. Згідно з Євангелією, Ірод почув чутки про народження Ісуса і віддав наказ убивати хлопчиків, але опікун Ісуса Йосиф мав попередження про це уві сні і втік з Вифлеєму з родиною. (*ББС*)

Президент США зустрівся з Королевою Великобританії

ВАШІНҐТОН. — Президент США Джордж Буш 7 травня у Білому домі прийняв Королеву Великобританії Єлизавету II та її чоловіка Принца Филипа. Сім тисяч гостей, серед яких були дипломати, законодавці та інші офіційні особи, зібралися на урочистість, яка відбувалася на південній галявині Білого Дому. Того ж вечора відбулася, також у Білому Домі, вечеря Дж. Буш та його дружини Лори з королівською сім'єю. 8 травня Королева відвідала Дитячий медичний центр у Вашінґтоні, а також центр летів НАСА. Перед поверненням до Лондону Королева поклала вінок до меморіялу Другої світової війни. (*„Голос Америки"*)

Рада Світового банку визнала П. Вулфовіца винним

ВАШІНҐТОН. — Дії президента Світового банку Пола Вулфовіца в зв'язку з просуванням по службі подруги Саха Різи і підвищенням їй платні рада банку визнала порушенням правил. 8 травня рада вказала П. Вулфовіцу на порушення, однак додаткові подробиці покищо не розголошуються. У 2005 році П. Вулфовіц став президентом Світового банку, трохи пізніше його подруга С. Різа перейшла зі служби в банку на більш високооплачувану посаду в держдепартамент США. Проте зарплату їй як і раніше виплачували з фондів Світового банку. (*„Кореспондент"*)

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Постійних друзів, як і постійних ворогів, немає

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – З такими друзями нам ворогів не потрібно. Так думаю, читаючи цими днями що пишуть наші „друзі“ про Україну. Даю „друзів“ в лапки, бо маю на увазі консерватистів, а вони а пріорі „наші друзі“. Консерватисти – антикомуністи, а антикомуністи – свої люди, і чимало з наших людей шанують їх, бо вони говорили і писали приємні для українського вуха й ока речі про Україну. Консерватистами засліплені багато наших – не тільки в діяспорі, але й в Україні. Кілька років тому французький, дуже правий консерватист Жан-Марі Ле Пен відвідував Україну і там, наприклад, у Львові, заповняв залі ентузіястами. І вже аж ніяк не хочеться згадувати, що американський расист і провідник Ку-Клакс-Клану Дейвід Дюк також втішався оплесками публіки, коли відвідував Україну пару років тому.

Тепер войовничим антикомуністом вже не треба бути, бо комунізм сам себе підкопав, і тепер на поверхню вилазить традиційна, історична любов Америки до Росії. І хто заважає Росії, того треба атакувати. Саме тепер Росія не хоче бачити зв’язків України з рештою світу і з НАТО зокрема. А шанувальники Росії, в тому числі і деякі американські консервативні кола (назвім їх „Russia lovers“, і їх чимало) підтакують Росії і різним російським керівникам – навіть, коли це не в інтересах Америки.

Приклад: вашінґтонський дослідний центр „Heritage Foundation“ – добрий консервативний „think tank“, з яким американські українці правих тенденцій мають добрі і дружні зв’язки. Як і деякі інші такі американські дослідницькі центри, „Герітадж фаундейшен“ відкрила своє представництво у Москві і там керівником центру є Євґеній Волк. Я його ніколи не зустрічав, але на фото він виглядає трохи як успішний ділер автомашин типу „Ламборґіні“, або „Лексус“. Він, очевидно, науковець, бо ж його затруднили його „герітаджівці“, але робить враження самозадоволеного „нового руського“. В недавньому інтерв’ю кореспондентові „Радіо „Свобода“ він доводив – через 16 років після того, як Союз розпався – що Україна й Росія взаємно зв’язані: „Саму ідею зовсім самостійної України росіянинові важко зрозуміти“. І ще цей представник американської неурядової організації в Москві додає такі чуттєві думки (а можна також їх назвати крокодилячими слізьми): „Завжди було так, що коли щось станеться в Україні, ми вважаємо що це сталось нам. Ми спостерігали це дуже ретельно. І таким чином, коли б Україна пішла на захід, стала членом НАТО або Европейського Союзу – це був би найгірший кошмар російської громадської думки“.

Другий приклад – на нього я натрапив в коментарі д-ра Мирона Куропаса в „The Ukrainian Weekly“ від 29 квітня. Д-р М. Куропась читає інакші журнали, ніж я, і це він знайшов в журналі „The American Conservative“ статтю Анатоля Лівена, в якій А. Лівен перестерігає Америку і Захід не розпочинати нової „холодної війни“, йдучи проти бажань Росії і Володимира Путіна зокрема. В даному випадку, пише А. Лівен, Сполучені Штати дратують Росію, коли підтримують членство України в НАТО. А. Лівен запевняє своїх американських читачів консерватистів, що між Україною й Росією існують глибокі історичні й культурні зв’язки, що українці дуже добре знають те, що їхня країна економічно залежна від Росії, та як мало – в порівнянні з Росією – Захід зробив для українців. Це „кашка“ в консервативному журналі, якого заснував ще один улюбленець українських консерватистів Пат Бюкенан.

А А. Лівен? Він – англійський журналіст і публіцист, випускник Кембриджу (бакалавр і доктор політології) і визнаний експерт з Совєтського Союзу, Росії, Прибалтики і взагалі!

В той час як передовий український політик з ґльобальною репутацією Юлія Тимошенко пише в серйозному американському журналі „Foreign Affairs“, що Захід не може піддатись бажанням Росії встановити геґемонію над колишнім совєтським простором, різного роду експерти типу Є. Волка з „Герітадж“ і А. Лівена, який тепер прикріплений до консервативної „New American Foundation“ і публікується в бюкенановому журналі „The American Conservative“ „носять воду“ новітнім керівникам Росії, яких погляди не віддаляються від недавніх совєтських і старих імперських.

Д-р М. Куропась і його колеги-консерватисти ніяково чуються перед таким розвитком подій і власне д-р М. Куропась у своїй колонці з гіркотою співставив погляди Ю. Тимошенко і А. Лівена.

Такі вони – наші „друзі“-консерватисти: Україна Україною, але Росії не можна наступати на пальці. І якщо Росія не хоче бачити України в НАТО, значить все треба робити, щоб до цього не допустити. Але це дає нам, українцям у Сполучених Штатах, добру нагоду заговорити про наші зацікавлення: починається велика передвиборча кампанія 2008 року і ми маємо можливість запитувати кандидатів в наших округах, як вони ставляться до членства України в НАТО, або в Европейському союзі, що вони думають про зріст автократизму в Росії, про втручання Росії у справи країн-сусідів? А я ще маю своє улюблене запитання до кандидатів на членів Конґресу: як ви ставились до американського законодавчого додатку Джексона-Ваніка – анахронізму, який протягом 15 років діяв проти інтересів самостійної України, тієї України, яка з цілями додатку не мала нічого спільного, але якого законодавці роками відмовлялись скасувати?

А в консерватистів просто не варто закохуватись. Постійних друзів, як і постійних ворогів, немає.

Уточнення

В останньому параграфі статті Миколи Галіва „Зустрілися евреї та українці“ (*ч. 17*) слід читати: „Молоденька внучка Б. Губенко – Оленка – виконала пісні еврейських і американських композиторів“.

Спільно відзначимо річницю Голодомору

Крайовий комітет з відзначення 75-ої річниці українського Голодомору-Геноциду 1932-1933 років закликає всі місцеві українські громади США організувати окружні комітети з такого відзначення, а також потребує допомоги місцевих комітетів для того, щоб заходи відбулися в усіх кутках США і якнайбільший загал був правдиво поінформований про цей трагічний розділ в житті української нації.

Крайовий комітет відкриє рік відзначень Походом Пам’яти 17 листопада 2007 року в Ню-Йорку і завершить його відкриттям пам’ятника жертвам українського Голодомору-Геноциду у Вашінґтоні, у жовтні 2008 року. Крайовий комітет ініціював ряд інших проєктів на крайовому рівні, якими він радо поділиться з місцевими громадами, щоб вони могли використовувати наші ідеї для плянування імпрез протягом року. Інші імпрези включатимуть публікації в засобах масової інформації, виставки, резолюції місцевих та федеральних органів влади, працю для визнання Голодомору ґеноцидом нашої нації на міжнародному рівні та численні інші заходи. Роля місцевих комітетів в організації місцевих заходів та координація їхньої праці з Крайовим комітетом є важливою для успіху крайового відзначення. Лише таким чином ми зможемо забезпечити крайове відзначення успішним та організованим.

Просимо місцеві комітети сконтактуватися з Крайовим комітетом на телефон: (202) 547-0018 або електронною поштою: unis@ucca.org.

Справа відновлення історичної правди про Голодомор-Геноцид 1932-1933 років є важливою для нашої цілої громади, як також і для всього людства. Ми повинні пам’ятати і знати історію, щоб не допустити її повторення в будь-якій частині світу.

Михайло Савків мол.,
голова комітету
Осип Рожка,
секретар
9 травня 2007 року

Українські фільми – вперше у Каннах

КИЇВ. – Цього року три українські фільми вперше будуть представлені на презентації міжнародного кінофестивалю в Каннах. Два роки тому український режисер Ігор Стрембіцький переміг на фестивалі у категорії документальних фільмів, але із повнометражними каннська публіка досі не знайома. Гості кінофестивалю не побачать українських фільмів ні в конкурсній, ні в позаконкурсній програмах, але директор міжнародного кінофестивалю „Молодість“ Андрій Халпахчі переконаний, що це перший крок до знайомства світу з українським кіно.

Своєрідний „чорний гумор“ та іронія з приводу пострадянських реалій стали темою української режисерки Кіри Муратової, яка багато разів брала участь в міжнародних кінофестивалях від Росії через відсутність українського фінансування. У квітні на фестивалі Роберта де Ніро „Трібека“ у Ню-Йорку навпроти нової стрічки К. Муратової „Два в одному“ стояло – Україна, а серед акторів фіґурував Богдан Ступка. Тепер „Два в одному“ покажуть на першій презентації українського кіна в Каннах разом із фільмами „Аврора“ Оксани Байрак та „Обранець“ Романа Балаяна – відомого українського режисера, який вперше за 17 років знімає кіно за українські гроші.

Кінокритики починають обережно говорити про піднесення українського кінематографу – якщо ще кілька років тому у кращому випадку знімали щороку один повнометражний фільм, то нині їх у кілька разів більше за рахунок недержавних студій. Рік тому український кінематограф уперше отримав профільну структуру – Державну службу кінематографії, яку очолила Ганна Чміль, яка багато років провадила цей напрям на посаді заступника міністра культури. Г. Чміль каже, що воліла би змінити державний підхід до українського фільму на протекціоністський і вже запропонувала парляментові зміни до податкового кодексу, за якими національне кіновиробництво позбавлятиметься податку на додану вартість.

На 60-му, ювілейному кінофестивалі в Каннах, який розпочався 16 травня, в конкурсі фіґурують нові фільми корейців Вонг Кар Вая та Кім Кі Дука, американців Квентіна Тарантіно та Гаса Ван Сента та двох росіян – Андрія Звягінцева та Олександра Сокурова. А. Халпахчі каже, що українські фільми можуть потрапити на конкурс, якщо будуть помічені за кордоном, і сподівається, що презентація в Каннах дозволить це зробити в майбутньому.

Ольга Макарчук
Бі-Бі-Сі

День України

СТРАСБУРҐ, Франція. — У четвер, 10 травня, Україна презентувала Раді Европи Національний звіт з культурної політики. Про намірення культурної політики в Україні розповів міністер культури Юрій Богуцький. „Нині створена при Президентові Національна рада з питань культури і духовности, яка моделює – разом з мистцями, діячами культури – „дорожню карту” розвитку культури і духовности України”, – наголосив міністер. Ухвалення Національного звіту у Европі дасть можливість для України запропонувати европейському ринкові власні фільми, вистави, фестивалі. *(„Українська правда“)*

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Політика адміністрації Джорджа Буша серйозно нашкодила можливостям Америки мати вплив у світі. Це відчутно й у зменшенні американського впливу у Східній Европі. Також це завдало шкоди світові, бо Америка виступала на захист певних принципів, якими зрадила. Тож мені приємно бачити, що американська громадськість тепер відкидає політику Дж. Буша“.

Джордж Сорос,
мільярдер,
фінансист та філантроп
Радіо „Свобода“

Україна на світових авкціонах

Найстаріший у світі авкційний дім „Сотбіс“ (заснований 11 березня 1744 року в Лондоні)), який має 90 відс. світового ринку авкційних продаж предметів мистецтва, у квітні провів черговий авкціон у Ню-Йорку. Вже з першого дня Україна стрімко піднялася в оцінках антикварних авкціонів світу. Віктор Тригуб, редактор журналу „Музеї України“, повідомив, що на торги прибула офіційна делеґація з України у складі дев’яти чоловіків з дружинами. Унікальний перстень з фантастичним діямантом гостя з України купила через кілька хвилин після відкриття за 4 млн. дол.! Її подруга придбала сережки за 2.5 млн. дол. Експерти впали з подиву. І це бідна Україна, яка потребує допомоги усього світу?! При цьому жодної уваги не викликала інша обставина: в російському секторі було виставлено чимало речей з України або українського походження. Їх скуповували переважно представники російських промислових груп – „Ґазпром“, „Нижньотагільський металюрґійний комбінат“ та ін. Купували на 30 млн. дол., на 20, на 15... До Росії поїхало чимало цінностей... Олександер Демко з ньюйоркської ґалерії „Зоря“ повідомив, що картина Олександра Архипенка продана за 108 тис. дол., два твори Василя Кричевського – 20.4 тис. дол. „Сотбіс“ дав дозвіл виключно для українських видань проводити доавкційну фотозйомку. Росіянам і американцям, повідомляє В. Тригуб, такого дозволу не дали... Українські учасники авкціону, в цілому, були задоволені. Їх помітили, вони спровокували купу чуток, стали учасниками світських хронік...

18 квітня в Ню-Йорку відбувся авкціон „Крістіс“, на якому теж були представлені українські художники. Картина Сергія Васильківського „Дорога в село“ була продана за 84 тис. дол., дві акварелі Олекси Грищенка („Іван Сера” та „Мінарет Аскудар Валід”) – за 9 тис. дол. Каталог „Крісті“ детально описав українське походження О. Грищенка, подав інформацію про Фундацію О. Грищенка в Ню-Йорку та передання картин Фундацією в музеї України в 2004 році згідно заповіту мистця.

Усе це ніби на користь Україні – і перстень, і картини. Але... В українській пресі з’явилося чимало публікацій про обидва авкціони, з докладним описом успіху... російських художників, російської школи живопису... І жодного слова про результати українців! Українські живописці давно і впевнено здобули світову славу і визнання, їхні твори успішно купують. Але російська преса, а також залежна від неї (психологічно або фінансово) преса України воліють демонстративно не помічати цього факту. Або перекручувати інформацію...

Національна інформаційна служба Росії „Strana.Ru“, наприклад, повідомляючи про авкціон „Сотбіс“ в червні минулого року, на якому були успішно продані картини Костянтина Айвазовського „Варяги на Дніпрі“, Никанора Чернецова „Вид Ореанди“, Михайла Ларіонова „Захід на Чорному морі“, писала про картини як про „зразки російського пейзажу“. То вже і Дніпро, і Крим стали російськими пейзажами? „Сотбіс“, зважаючи на приклад з О. Архипенком, виявився чемнішим щодо України...

Усі ми радіємо успіхам передусім українських спортовців, потім – артистів, художники посідають дальше місце. Але і спортовні рекорди, і театральні успіхи – швидкоминаючі, а твори мистецтва залишаються у світі. То варто б настійніше просувати українських мистців на імпрези такого значення як „Сотбіс“. До речі, закордонні українські мистці теж часто-густо вдовольняються тереновими виставками-продажами у своєму середовищі, тоді як на них, можливо, чекають слава і гроші на „Сотбіс“. Більше певности у собі, шановні українці! Своїм успіхом ви прославите й Україну.

ТРАВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Кінґір — вияв посвяти української жінки

Крізь віки історії до нашого сьогодення українська жінка гідно виконувала свій обов’язок у боротьбі за Україну, бо вірила в силу духа та столітні прагнення до волі свого народу.

Дати 16 травня і 26 червня 1954 року є одним з чисельних доказів цього.

1945 рік, коли закінчилася Друга світова війна, уважається роком перемоги СССР і його союзників над Німеччиною. Але для багатьох народів Східньої Европи це був рік жорстоких розправ і поневолень зі сторони переможця – Совєтського Союзу. Москва намагалася всіми засобами знищити будь-які стремління до волі нею поневолених народів.

Найбільш жорстоких і кривавих засобів вона застосувала проти українського народу, який не склав зброї, але активно продовжував боротьбу проти червоного наїзника аж до 1950-их років. Не зумівши цього досягнути самостійно, Москва змусила до негідного вчинку „добрих сусідів“ України — Польщу і Чехословаччину, які зобов’язалися на своїх територіях не давати притулку бійцям українського підпілля і УПА. Почалися облави, розстріли, ув’язнення та насильне виселення в Сибір. Тюрми і концтабори СССР виповнилися членами збройної боротьби проти Москви, а серед в’язнів найбільша кількість була українців. В одному з таких концтаборів — в Кінґірі Карагандинської области в Казахстані було 15,000 в’язнів-чоловіків і 4,500 жінок, з тієї кількости 65 відс. були українці.

Існування у тих концтаборах було жахливе, кожного дня гинули десятки в’язнів від знущань таборової охорони, голоду, холоду, важкої праці та хвороб. Не в силі терпіти таких нелюдських знущань, в’язні почали творити приклади непокори, страйкувати та вимагати перегляду вироків, амнестії для малолітніх, звільнення хворих і несовєтських громадян, дозволу на листування бодай раз на місяць і припинення знущань з боку таборової влади.

Один з таких проявів непокори розпочався вночі з 15 на 16 травня 1954 року в спеціяльних режимних таборах ч. 392 та ч. 3 у Кінґірі, котрий тривав 40 днів і закінчився ще одним доказом совєтської жорстокости, цілковитим нехтуванням людини, зокрема ув’язнених жінок.

Багатоденні безуспішні переговори не мали успіху і вночі з 25 на 26 червня 1954 року табір оточили війська. 2,000 озброєних вояків і сім танків типу „Т-37“ придушували повстання в’язнів у Кінґірі. У його кінцевих годинах понад 500 українських жінок, взявшись за руки, загородили наступаючим танкам дорогу, сподіваючись, що вояки не посміють рушити на живий жіночий безборонний ланцюг. Але емведисти посунули на жінок і розчавили їхню живу загороду. У висліді 200 жінок загинули під гусеницями танків, а майже всіх інших було поранено.

Бій тривав понад п’ять годин.

Цей приклад української жінки у боротьбі за право на людську і державну волю свого народу у темряві поневолення назавжди залишиться подвигом тих жінок, героїнь нашого часу. Пам’ять про них збережімо назавжди. Бо ж саме їм завдячуємо те, що ми стали свідками тієї світлої події в бутті нашого народу відновленні незалежности України.

Х. В. - Ф.



СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Діоксин діє, а Росія не спить...

За плином часу і калейдоскопом подій якось швидко забулося попередження одного авторитетного спеціяліста після отруєння Віктора Ющенка про те, що людина, котра зазнала отруєння діоксином, може й вижити, але буде раз-у-раз робити дивні дії. І це – надовго, може, на все життя. І аж тепер ми всі стали свідками деяких дій українського Президента, від яких страждає Україна та наш народ, але яким тихенько аплодують вороги України. Ось коротенький список його дій, котрі „не влазять ні в які ворота":

По-перше, безпричинна ненависть до Юлії Тимошенко, котра чи не найбільше від усіх інших допомогла В. Ющенкові стати Президентом і вклад якої в перемогу демократичних сил – неоціненний. По-друге, помилування запеклих ворогів демократії і України, котрі закликали розчленувати Україну на частини і віддати половину України Москві. По-третє, повна зрада завоювань Помаранчевої революції, і як вершина цієї зради – віддання влади в руки ворога України. Це так само, коли б військо „помаранчевих" виграло битву, а його командир віддав перемогу ворогові і все військо – в полон. На що заслуговує такий „командир" за законами військового часу? І нарешті – нагородження Орденом Ярослава Мудрого колишнього Генерального прокурора Михайла Потебенька, котрий так „багато зробив для України"... поганого.

І це ще не весь список нелогічних дій В. Ющенка. А тепер, як ми бачимо, він хоче склеїти слиною ту дорогоцінну чашу Свободи, котру український народ вирвав із темниці кучмів, путіних і януковичів і яку він власноручно хряснув об підлогу! Який же висновок виплиає з його діяльности? А такий, що отрута діоксин змінила його спосіб мислення, В. Ющенко став зовсім іншою людиною і не може керувати країною, бо це надто небезпечно для України і її народу.

А Ю. Тимошенко, котра має великий авторитет серед українського народу, потрібно вже не оглядатися на В. Ющенка та його „любих друзів", а формувати свою потужну команду і йти з нею до перемоги.

І ще одне: російський медвідь не спить. Величезні суми нафтодолярів, люди і ресурси зараз він спрямовує на дестабілізацію життя в Україні. Потужна команда спеціялістів працює разом з „реґіоналами", щоб будь-яким способом виграти вибори і привести Україну в російське ярмо знову.

Адже ж останні парляментські вибори були теж грубо зфальсифіковані. Пам'ятаєте, що була дво- чи триденна затримка результатів виборів у східних реґіонах? Там фальсифікували і замінювали бюлетені на „потрібні". Це сталося через те, що вибори належним чином не контролювалися, як було в другому турі президентських виборів, бо всі заспокоїлися і думали, що януковичі і путіни стали вже „грати за правилами". Гай-гай, треба пам'ятати завжди, що вовки не міняють своїх звичок і поведінки, хоч би в які овечі шкіри вони вдягалися. І треба завжди пам'ятати, що північний сусіда завжди прагнув і буде прагнути загарбати Україну, тож вибори будь-якого рівня потрібно суворо контролювати у всі часи, тільки так можна добитися правдивих результатів. Методам путіних і януковичів – брехні, шантажу і підкупам, котрі в Україні дуже добре спрацьовують через бідність, а головне, через добрість і довірливість українців, потрібно протиставити сувору контролю, дотримання законности і чесність.

Роман Кукуруза,
Сакраменто, Каліф.

Тепер я даю сусідам „Свободу"



На фото – мої друзі і сусіди, які мене підтримують в скрутну годину.
Фото: М. Загрій

Щиро дякую працівникам „Свободи", що помістили моє прохання про передплату „Свободи". Першими відгукнулися Надія Кузьма та Ігор Яременко, а рівно через місяць отримав повідомлення, що Надія Цьолко перечислила 45 дол., а Вальтер Колюбінський – 55 дол., а Й. Монастирський вислав повний комплект тижневика за березень. Я схвильований, що до мене так добре віднеслись американські українці. А Н. Кузьма виявилась вінничанкою, ще до війни вона з батьками виїхала до США. Я їй в першу чергу дав відповідь і запросив до себе в гості. Постараюся всім відповісти, а поки що сусідам даю читати „Свободу". Всім, хто відгукнувся на сторінках газети, щира подяка і низький уклін.

Володимир Артемчук,
Вінниця

„Ваша книжка для нас – як ковток кисню"

Нещодавно, вже в цьому році, виникло, несподівано для мене, листування з дніпропетровським журналістом Максимом Кравцем. Він написав до мене, бажаючи поділитися враженнями від прочитання моєї книги спогадів „Тисяча доріг". Я з вдячністю відповіла йому, бо, крім усього, це була ще й нагода з перших уст довідатися про те, як живе Січеславщина – край, досить проблемний з погляду українського національного відродження. Зокрема я попросила Максима написати, в яких формах і в якій мірі присутня у тамтешніх засобах масової інформації тема національно-патріотичного виховання. З його відповідей можна зробити висновок про дві категорії сучасних дніпропетровців: більшість – це байдужі, а то й ворожі до української національної ідеї люди, котрі, свідомо чи несвідомо, залишаються носіями російської великодержавности, засобом дальшого зросійщення краю. Але є там і глибоко проукраїнська меншість, котра мужньо протистоїть яничарській навалі, береже і розвиває рідну мову та культуру, тому заслуговує на нашу найактивнішу підтримку. Подаю уривочки з першого листа М. і О. Кравців.

Марія Пискір -„Марічка",
Мілвокі, Виск.

Не могли не написати Вам листа, щоб висловити подяку, поперше, за Ваше життя, присвячене боротьбі за волю України, а по-друге, за Вашу книгу „Тисяча доріг", яку ми придбали випадково. Не дивлячись на навмисно створюваний у Наддніпрянській Україні інформаційний вакуум щодо історії боротьби ОУН і УПА, ми мали нагоду ознайомитися з багатьма виданнями, присвяченими цій темі, в тому числі й спогадами безпосередніх учасників цього героїчного визвольного руху. Але лише Ваша книга спонукала нас до написання листа, оскільки, чесно кажучи, досі ми не зустрічали нічого подібного за щирістю і відкритістю до читачів...

Знайомство з Вашими спогадами, з Вашим життєвим шляхом вразило нас настільки сильно, що ми просто не могли оговтатися від враження, особливо моя дружина Ольга, якій Ваші спогади особливо близькі ще як і жінці. Ті життєві моменти, які Ви описуєте в своїй книзі – створення сім'ї у підпіллі, постійний ризик і небезпека для родини, психологічний тиск через обваження сім'єю та перейманням долею близьких – усе це дає чудовий приклад того, як людина, яка присвятила себе визволенню свого народу і своєї країни, поставила інтереси національної справи понад особисте життя, а з іншого боку – поєднала сімейне, особисте з боротьбою, а ідеалом, за який провадила довгу і навіть, з погляду деяких, безперспективну боротьбу в несприятливих умовах...

Старші покоління на сході України майже суцільно русифіковані, за потурання екс-комуністичної влади вони передають свої ганебні погляди своїм дітям, яким не прищеплено властивості критично ставитися до старих совєтських мітів. Це викликає дурне коло „невмирущости" совдепівських стереотипів – у тому числі й стосовно УПА, яка в уяві місцевого пересічного мешканця є виключно „бандою вбивць і грабіжників", „прислужниками німецьких окупантів" і т. п.

Тому й сьогодні, через 15 років від здобуття Україною формальної державної незалежності, питання боротьби ОУН і УПА викликає тут пристрасні, запеклі, почасти жорсткі суперечки, що не дають змоги гідно вшанувати вас, вояків за волю України, на офіційному, державному рівні, як то годиться для насправді вільної і незалежної країни. Хоча, здавалося б, кого й шанувати в Україні, як не вояків Української Повстанської Армії?

... Ваша книга стала для нас справжнім ковтком кисню, що Ви торкнулися в ній і питання українців Наддніпрянщини. Ви згадуєте про дівчину з Дніпропетровська, яка перейшла до підпілля і була скерована додому із завданням ширити правду про Український визвольний рух на нашому терені. Цікаво було б дізнатися, якою була доля цієї дівчини?

Зі щирою вдячністю і повагою,

Максим Кравець,
Ольга Кравець,
Дніпропетровськ

Україна не воскресла, тільки знову стала незалежною

Дивне і незрозуміле явище – співали і співаємо „Ще не вмерла Україна!", а коли прийде Великдень, дехто до традиційного вітання „Христос воскрес!" додає від себе „Воскресла Україна!" або навіть: „Воскресне Україна!". На перший погляд, такий додаток до великоднього вітання дуже патріотичний, а насправді воскреснути може тільки той, хто помер, а Україна не тільки не вмерла, але ніколи не вмре. Слава Україні!

Адольф Гладилович,
Монреаль, Канада

Шановні читачі!

У листах та статтях, які Ви надсилаєте до „Свободи", просимо подавати повністю перші імена згадуваних осіб, а також подавати свої поштову і електронну адреси, число телефону.

Редакція

Травневі дні пам'яті Тараса Шевченка

22 травня в Україні відзначатимуть чергову річницю перепоховання Тараса Шевченка з Санкт-Петербурґу. У часи комуністичного режиму у цей день шістдесятники, студенти, усі прихильники національної ідеї і шанувальники Великого Кобзаря проводили віча і маніфестації у Києві та Каневі, на Тарасовій горі. Влада ці виступи переслідувала. До травневих Шевченкових днів подаємо статтю Василя Кричевського (з скороченнями), опубліковану в книзі Валентини Рубан-Кравченко „Кричевські і українська художня культура XX століття". Правопис автора збережено.

Про роботу над фільмом „Тарас Шевченко"

Статтю цю написав відомий знавець українського мистецтва, професор В. Кричевський, що тепер працює на Одеській кінофабриці над художнім оформленням українських фільмів. За короткий час своєї праці на фабриці професор В. Кричевський художньо оформив чимало картин і, в першу чергу, великий фільм „Тарас Шевченко". Той надзвичайний і незрівняний успіх, який мав фільм „Тарас Шевченко", доводить, що широкі громадські кола України цікавляться кінематографією і особливо нашим національним кіновиробництвом. Виходячи з цього ми й містимо статтю професора В. Кричевського про його роботу над фільмом „Тарас Шевченко".

Приступаючи до праці над фільмом „Життя й творчість Тараса Шевченка", я поставив собі стати на рівень художньої, історичної й побутової правди. Треба було поринути в економічний і етнографічний побут України за 100 літ назад. З'ясувати собі ввесь соціяльно-економічний уклад життя кріпацької доби. Панщина... Неволя... Для кріпака – не святочний побут, а буденний, повний важкої праці. Жодних машин для помочі. Все – своїми руками: і хліб, і хата, і одежа, і посуд, і начиння.., і на себе, і на пана. Спосіб сполучення – первобутний – на конях і волах. Замість жвавого меткого купця і комісіонера – повільний чумак, що віз солі добуває кілька місяців. Контраст між побутом селян-кріпаків та панів. Ніякої поетизації побуту, але й ніякої фальші і безграмотного нехтування подробицями. От завдання, яке я собі поставив (...). Щодня я обходив базари, крамниці, ятки, вишукуючи селянську одіж та матерію. Цілими днями рився по музеях, архівах, бібліотеках, книгарнях, букіністах. Оглядав приватні збірки й колекції. Крім Шевченкових малюнків етнографічного характеру, я обслідував картини, рисунки й фотографії Шевченкової доби для типажа, interieur'iv, вбрання і т. ін.

З Одеси приїхав адміністратор Лугвенев, і от почався гарячковий підготовчий період; купування справжніх меблів, одежі і побутових речей 18-го та 19-го віків. Такі речі, які цілком уже зникли з сучасного побуту, було особливо трудно знайти. Але вони були необхідні по сценарію. Я мусив їх знайти і знайшов. Так, чумацькі мажі ми дістали в етнографічному музеї Академії Наук, а старий майстер з-під Радомисля зробив нам ще скільки таких же для чумацької валки. Стару бричку попівську найшли у каретника в Києві (від лаврських монахів). Діліжанс 40-их років дістали в Броварах, де він стояв замкнутий на почтовій станції.

Зразок Миколаївських кандалів – в музеї Бупра'а (Київ). Тут же, в Бупрі, нам і зробили 20 пар таких кандалів (для рекрутів). Грошові асигнації (1819 і 1838 р.) я випадково надибав на базарі. Взимку, з дозволу Одеського Д. П. У, ми видрукували потрібну кількість їх (для Брюловського авкціону, для хабаря за рекрута і т. інше). Форму „відпускної" грамоти відшукав мені в центральному архіві Міяковський.

Потім екстренні експедиції літні за справжнім реквізитом і старою селянською одежою. Під лютим сонцем і курявою, під буйними дощами тряслися ми на драбинчастому возі в надії вишукати потрібні нам речі. Скрізь по селах приходилось з'ясовувати мету нашої подорожі, і скрізь ми зустрічали зневір'я. Видно було, що дядьки, слухаючи нас і потакуючи, думають: – „Щось тут не так! Оце нібито вам і справді потрібна ота свитка драна, що Марія під дитину стеле!"

– „Щось то ви друге виглядаєте, та не признаєтесь!" – не хотіли нічого показувати (...).

Дістали партію драних з вищереними зубами чобіт, потрібних мені по сценарію для школярів. Лугвенев (адміністратор групи) неприхильно дивився і запевняв мене, що латання їх дорого обійдеться. Я зауважив йому, що мені якраз такі драні шкарбани й потрібні.

(Закінчення на стор. 23)

Геніяльність – це приреченість

„І власний твій дух, або дума твоя, вся є в усьому розумі твоєму, і весь розум твій – у всьому слові твоєму, і все твоє – в усьому духові твоєму".

Симеон Новий Богослов *(XII ст.)*

Якби реальне розуміння життя геніяльної особистости вимірювалося тим, наскільки часто згадується її ім'я в наукових, науково-популярних, публіцистичних, художніх джерелах, можна було б щиро сказати, що ім'я Тараса Шевченка є активно цитованим. Кожне нове покоління нації закономірно претендує на свої узагальнення і прагне з огляду на інформаційні та інтелектуальні процеси країни та плянети пропонувати власне бачення історії, культури, „культових" імен, намагаючись створити високоякісні сучасні концепції.

Суспільство, яке зазнає ґльобальних перетворень у всіх сферах буття, яке перебуває на зламі світоглядних орієнтирів, особливо потребує механізмів захисту суспільних цінностей. На вістрі таких процесів є чимало національних постатей, але особистістю, котра безпосередньо формує етносвідомість уже декількох поколінь українців світу, є постать Т. Шевченка. Постать наскільки геніяльна, настільки ж і трагічна, як за реаліями життя, світоглядними переконаннями, так і за специфікою поетичної і прозової творчости, епістолярієм, в цілому філософським осмисленням позицій людей різних національностей, також і в неперевершених картинах і малюнках.

Пригадую осінь 1991 року. Міжнародний симпозіюм „Леся Українка і світова культура". Звучить промова Ліни Костенко. Вперше я слухала філософську концепцію буття генія за умов духовного обмеження однієї нації стереотипами іншої, державної і панівної. Геній в умовах бльокованої літератури зокрема, і культури в цілому.

Саме поняття „геній" тлумачиться в лексикографічних джерелах як „найвищий ступінь обдарованости, таланту людини". Святослав Караванський у „Практичному словнику синонімів української мови", визначає цю категорію як „талант з талантів, напівбог (духу), гігант, титан".

Як це не парадоксально інколи буває, але геніяльність людини, яка є символом української нації, заперечується людьми, які діють за принципом: принизити генія – і стати відомим.

Т. Шевченко для українців і всіх, хто є причетним до нашої спільноти і вболіває за наші інтереси в світі, є державною цінністю і категорією культури. Його біль за націю стає стрижнем душі нації.

Без сумніву, геніяльність – це дар від Бога, але це й приреченість знати істину, випереджаючи час, нести відповідальність перед наступними поколіннями людей, які вірять і віритимуть сказаному і закарбованому слову. Прикро, проте біль переслідує багатьох українських геніїв, але найболючішою раною для нас є життя Т. Шевченка.

Усвідомлення вже в дитячому віці тиску кріпацтва. Постійне самовдосконалення, постійне горіння. Інтеліґент, інтелектуал, художник, поет. Блискучий співрозмовник. Таке зрозуміле і нездоланне прагнення жити і обов'язково відтворитися в близьких по крові і споріднених до духу людях.

Кожне нове покоління (і сучасні, на щастя, не виняток) українців намагається зрозуміти глибинні смисли поезії Т. Шевченка і наблизитись до світосприймання і світовідчуття генія. Кожне нове покоління українців намагається розшифрувати коди, закладені автором у рядки віршів, поем, ментально значущих художніх одкровень генія. Інтерпретуючи Т. Шевченка, пропонуючи нові рефлексії, маємо, почасти, трансформувати, змінювати застарілі схеми сприймання клясичної української літератури. Торкаючись її золотого фонду, потрібно спиратися на національні канони і залишатися глибоко патріярхальними (національно свідомими) з одного боку; з іншого – слід модернізувати, осучаснювати мову теоретичних, концептуальних узагальнень, адже XXI сторіччя створює нові інтелектуальні „правила гри" для обґрунтування значущості, соціяльної ідеологізованости українства як частини плянети.

Уважно вдивляюся в незвичайний і, на жаль, маловідомий автопортрет Т. Шевченка 1860 року, який він створив спеціяльно для розіграння в льотерії, щоб отримати кошти на видання „Букваря".

(Закінчення на стор. 9)





Перший музей на тарасовій (Чернечій) горі у Каневі містився в хаті Івана Ядловського. На фото зліва: „Тарасова світлиця", праворуч: інтер'єр світлиці.

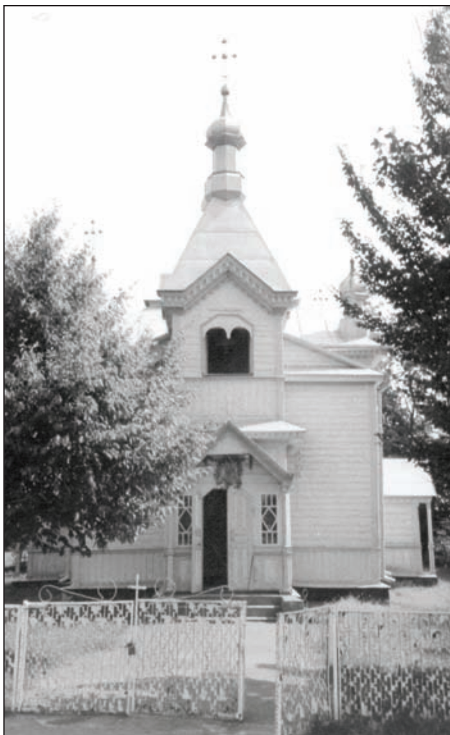
Фото: В. Тарахан, І. Синящокий, Канів

Травневі дні пам'яті Тараса Шевченка

„Образ цей відреставрований проїзжим художником Тарасієм Шевченком"



Запрестольний образ в церкві-каплиці преподобного Іова, який реставрував Тарас Шевченко.



Храм св. Михайла в Секуні (1868 року).



Церква-капличка преподобного Іова, у якій зберігається образ, відреставрований Кобзарем.

Прадавнє село Секунь лежить західніше від Ковеля над шляхом Ковель-Берестя. Свою назву, за народними переказами, село виводить від слова „сікти", яке ще й тепер на місцевому діялекті вимовляється „секти". Писемній історії Секунь відомий як маєток князів Сангушків. 20 жовтня 1557 року село перейшло до королівщини.

Московський втікач князь Андрій Курбанський, рятуючись від опричників Івана Грозного 4 липня 1564 року отримав від короля ковельський ключ маєтків, а серед них і село Секунь, яке передав своєму слузі – татарському мурзі Іванові Калиметі. Після його смерті село стало власністю його брата Михайла Калимети, який в часі між 1572–1588 роками побудував храм св. Михайла, а також прикрасив його давніми образами візантійської роботи, найімовірніше із збірки князя Андрія Курбського. Після поділу Польщі село стало власністю Російської імперії.

Важливою сторінкою в історії села були відвідини його Тарасом Шевченком і Миколою Іванишевим – членами Археографічної комісії в жовтні 1846 року в часі їхньої наукової подорожі до Вербки і Секуня. Т. Шевченко на прохання М. Іванишева замалював пам'ятні місця в селах Вербка і Секунь, пов'язані з ім'ям князя А. Курбського, для його праці „Життя князя Андрія Михайловича Курбського в Литві і на Волині".

Одночасно Т. Шевченко замалював сам храм та реставрував запрестольний образ Божої Матері. В інвентарній книзі (описі церковного майна) храму св. Михайла, розпочатій 1806 року, на полі, призначеному для приміток, проти образу Божої Матері за престолом зберігався запис: „В 1846 році образ сей реставрований проїзжим живописцем Тарасієм Шевченком". Цю примітку читав неодноразово Митрополит УАПЦ Никанор Абрамович, який востаннє бачив її, як і сам образ, в 1936 році.

З малюнку Т. Шевченка церква св. Михайла в Секуні – дерев'яна, з ориґінальною банею дзвіниці при вході. Храм огорожений колотим деревом, обсаджений деревами.

Новий храм св. Михайла, який зберігся й дотепер, відбудував 1868 року о. Ілля Мусієвич, а храм, побудований М. Калиметою, був розібраний та 1893 року з його деревини побудовано капличку на місцевому кладовищі, освячену в ім'я преподобного Іова Почаївського, куди й було перенесено образ Богородиці, реставрований Т. Шевченком.

Священик о. І. Мусієвич побудував новий, величавий храм в українському, волинському архітектурному стилі, а його син о. Феофіл Мусієвич залишив по собі пам'ять засновника двоклясної церковної школи з спеціяльною педагогічною клясою підготування вчителів для початкових церковно-парафіяльних шкіл Луцького, Ковельського і Володимирського повітів.

В книзі спогадів протоієрея Михайла Тучемського „По глухих закутках Волинського Полісся" (Крем'янець, 1938 року) знаходимо рядки: „До першої світової війни с. Секунь було значним культурним центром для освіти сільської молоді Волинського Полісся. Тут в 1896 році відкрито двоклясну церковну школу...".

Шкільні будівлі були вибудувані з дерева і тому в часі Першої світової війни стали жертвою вогню. Всіх учнів навчалось в 1896 році 75, з них 15 – майбутніх вчителів, а 29 жовтня 1897 року о. Феофіл Мусієвич започаткував ще й жіночу школу, в якій навчалось того року 40 дівчат.

Школи в Секуні утримувались на громадські кошти з незначними дотаціями церковної влади на Волині, а парафіяльна школа при церкві Успіння Богородиці в Городищі – виключно коштом громади.

В двоклясній школі була добра матеріяльна база, гарно обладнані на той час кляси, кімнати інтернату, зразкова їдальня. Учні школи вирощували сад і плекали бджіл, а також працювали на пришкільному городі, тому матеріяльне забезпечення їх було добре.

При школі був хор, який своїм співом зачаровував не лише парафіян, а й був широко знаний на Ковельському Поліссі. З дітей, що мали нахили до музики, зформовано духову оркестру. Влітку на базі школи влаштовували місячні педагогічні курси для вчителів початкових парафіяльних шкіл.

Під час революції згоріли шкільні будівлі, вирубали сад, багато вчителів і учнів-випускників загинули з рук ворога, але пам'ять про школу жива не лише в архівних документах та історичних джерелах, а й в світі й свідомості жителів Секуня.

Володимир Рожко,
Луцьк

Геніяльність...

(Закінчення зі стор. 8)

Пригніченість, брунатні відтінки, погляд блискучих очей, спрямований у вічність. Найвиразніший елемент на портреті – очі людини, яка пізнала всі прояви світу, яку світ ламав, нищив, забороняв, але не зміг „нейтралізувати" дії її впливу на „живих і ненароджених".

Академік, геніяльний поет і художник завжди був на зламі різних соціяльних верств і груп (трагічна пам'ять про кріпацтво, солдатчину, про долю рідних, про долю народу в цілому), емоційних станів (кохання, дружба, вірність, зрада), історико-філософських поглядів і переконань. І навіть після смерті в досить молодому, за сучасними мірками, віці (лише 47 років) трагічність супроводжує поета, як тінь. Перепоховання, повернення в Україну. І сумна Чернеча гора, яка стала Тарасовою. І після смерти Т. Шевченко залишається символом нації, її надією на воскресіння і піднесення. Він є особистістю, яка згуртовує навколо себе не тільки однодумців, а й різних за поглядами людей. Адже саме ця геніяльна постать змушує нас пам'ятати, що ми – український рід, що ми – народ з трагічною історією і з трагічними долями наших геніїв.

Любов Дяченко-Лисенко,
голова Міжнародного центру незалежних наукових і мовних експертиз „Знак"

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Вшановано пам’ять жертв Акції „Вісла“

ПАСЕЙК, Н. Дж. – З ініціятиви місцевого відділу Організації Оборони Лемківщини (ООЛ), 29 квітня в Українській централі відбулась жалібна академія пам’яті 60-ліття трагічної акції „Вісла“. Голова відділу Василь Гаргай молитвою і коротким привітом відкрив програму і представив ведучу Галину Семеняк, яка закликала вшановувати пам’ять невинно замучених жертв.

В мистецькій програмі звучали українські, зокрема лемківські пісні. Тріо „Галичани“ виконало чотири пісні. Голова місцевого відділу УККА Костянтин Ваньо висловив привіт від громади. „Я був ще дитиною в часі цієї акції, – почав промову голова Української централі Степан Журавський, – але з розповіді моїх батьків знаю, як багато зазнали кривди невинні люди“. Перший заступник голови Головної управи ООЧСУ Іван Буртик насвітлив переслідування лемків аж до кінцевого етапу в 1947 році, й підкреслив, що не було жодної держави чи особи в світі, щоб стали б тоді в обороні покривджених. Голова 7-го відділу ООЧСУ й ОЖ ОЧСУ Валентина Тарахівська звернула увагу на те, що злочин стосовно лемків залишається болючою раною і має бути засуджений, а теперішні народи повинні жити в мирі й дружбі та співпрацювати між собою. Уродженець Лемківщини Богдан Кікта з гордістю підкреслив своє походження і віру, що Лемківщина знову відродиться. Свідок пережитої трагедії Текля Гнатюк виголосила зворушливий вірш.

В грунтовно опрацьованій головній доповіді Дмитро Трояновський з’ясував події Акції „Вісла“ та її наслідки. Хоч сучасна Польща ставиться приязно до України, але й до сьогодні не спромоглась винагородити і перепросити покривджений народ.

Після Богослуження, перед Панахидою, парох церкви св. отця Миколая о. Ігор виголосив чудове патріотичне слово про акцію „Вісла“ і запросив всіх до участи в академії. В церкві було близько сотні новоприбулих, але на академію залишились тільки три особи, хоч вступ був вільний і, завдяки місцевій Кредитовій кооперативі, дарова перекуска. Варто пам’ятати, що пролита братня кров, коли б то не було, чи де б це не було, то є наша рідна українська кров, яка кличе і заслуговує на нашу молитву й пошану.

Іван Буртик

Порушено справу про інтернування українців у Канаді у 1914-1920 роках

ОТАВА. — Борис Вжесневський, представник від Ліберальної партії околиці (центрального Етобіко) в парляменті Канади, знову порушив справу про інтернування в Канаді понад 5,000 українців у концентраційних таборах під час Першої світової війни. У своєму виступі він підкреслив, що українці зараховуються до одного з народів – засновників Канади, й саме українські поселенці були тими, що перетворили північно-західні території у золоті пшеничні лани Альберти, Саскачевану, Манітоби. Все це не було взято до уваги та в той сам час 80,000 українців оголошено чужоземними ворогами, а понад 100,000 було позбавлено можливости набуття громадянства чи виборчого права.

Б. Вжесневський згадав і про підписану 24 серпня 2005 року історичну домовленість з тодішнім ліберальним урядом – надання 12.5 млн. дол. українській канадській громаді як визнання, спомин та навчання про ці темні хвилини в нашій спільній канадській історії. Одначе домовленість ніколи не було здійснено, бо до влади прийшов консервативний уряд, який твердить, що такого домовлення ніколи не було. Він також поставив питання теперішньому урядові чи оновлять вони згадану домовленість ще до часу, доки є з нами 98-річна Марія Гаскет,– єдина, що залишилася в живих з часу інтернування.



Борис Вжесневський промовляє в парляменті Канади.

Одночасне відзначення трьох дат

ІРВІНҐТОН, Н. Дж. – Радісна атмосфера панувала 29 квітня в Українському народному домі, до якого численна громада прийшла на святкування трьох річниць, пов’язаних з Українським Музичним Інститутом Америки (УМІ) – 55-річчя УМІ, 100-річчя з дня народження видатного педагога, засновника УМІ і першого директора проф. Романа Савицького і 80-річчя з дня народження Таїси Богданської, яка вже 55 років працює в УМІ і тепер є його Почесним Президентом.

У святкуванні брали участь учні і вчителі УМІ відділів Нюарку, Норт Арлінґтону, Ню-Йорку і Філядельфії, також колишні учні. Президент УМІ Богданна Волянська відкрила концерт і від імені дирекції УМІ подякувала Т. Богданській за довголітню працю на музичній та громадській нивах, завдяки якій вже третє покоління української молоді на американській землі знає і любить українську музику.

Приємною несподіванкою був виступ дипломового градуанта УМІ д-ра Бориса Буняка, який виконав твори, що студіював з Т. Богданською багато років тому. Б. Буняк, хоч має іншу професію, досі з насолодою грає старі і вивчає нові музичні твори – добрий приклад для наслідування.

Звучали спогади Т. Богданської про УМІ, про її вчителя Р. Савицького. І, звичайно, лунала музика. Учні виконали твори Р. Савицького, Ігоря Соневицького (теж одного з вчителів УМІ і колишнього президента УМІ), інших українських і світових композиторів.

Оплесками присутні вітали Алексу Чарторийську, Марічку і Софійку Сорок, Арієлу і Даніелу Агароні, Ліду Дрибушар, Олю, Олеся і Таню Бігуняків, Ярему Гривнака, Катю Чарторийську, Павла Кравчука, Марту Антонів, Андрія Гавриша, Ліну Павловську, Юрія Легкого, Катю Марковську, Святослава Леська, Олю Кушнір, Христину Махно, Адю Магун, Оксану Яричківську, Ліду Дол. Блискуче виступили вчителі УМІ – Рафаїл Венке з учнем А. Гавришем і Олеся Гривнак, Ліля Кушнір з ученицею Адею Магун, Анастасія Антонів і Еля Романишин, Христина Юрачкевич, А. Легкий.

Тепло привітали ювілярку парох церкви св. Івана Хрестителя в

(Закінчення на стор. 12)



Таїса Богданська біля портрету Романа Савицького.

Одночасне...

(Закінчення зі стор. 11)

Нюарку о. Леонід Мальков, Жанна Дейкань від відділу Ню-Йорк УМІ, Ірина Савчин-Дол від СУА, Михайло Стащишин від дирекції Народного дому, Марія Гельбіґ.

Несподіванкою для Т. Богданської було благословення від Святішого Отця Бенедикта XVI і численні привіти – від Генеральної Вікарії ЧСВВ сестри Марії Розмаринович з Риму, від ректора Українського Католицького Університету о. д-ра Бориса Гудзяка зі Львова і керівника Симфонічної оркестри Львівської філармонії проф. Юзюка, від дирекції Українського Музею в Ню-Йорку і дирекції Української кредитової спілки „Самопоміч" в Нюарку, від визначного піяніста і педагога Сімора Бернштайна і сина Романа Савицького мол., від Мистецького театру „Яра" і музичного дошкілля Марти Савицької, Владики Михайла Кучмяка і о. Богдана Лукія. В кінці концерту Т. Богданську привітали її теперішні учні. Батьки учнів підготували композицію „Т. Богданська. Мелодії життя", де в центрі був її портрет, а навколо на нотках прізвища її учнів. А ще був Пропам'ятний альбом зі спогадами і фотографіями колишніх і теперішніх учнів. Після концерту було прийняття. Весь дохід від концерту ювілярка передала на потреби УМІ і сестрі Бернарді для потреб сиротинців в Україні. Т. Богданська тепло подякувала громаді церкви св. Івана Хрестителя і батькам учнів, які підготували свято.

Орися Сорока

16-17 червня: філателістична виставка „UKRAINPEX 2007"

ТОРОНТО. – Товариство українських колекціонерів і Союз українських філателістів і нумізматів влаштовує виставку „URAINPEX 2007" 1617 червня у приміщеннях Канадсько-Української мистецької фундації (КУМФ) в Торонто, вул. Блюр Захід, 2118-А (другий поверх). Виставка буде відкрита в суботу і неділю від 10-ої ранку до 6-ої вечора. Вступ вільний, але добровільні датки допоможуть підтримати виставку.

На виставці будуть також виставлені паперові гроші, монети, поштові картки, військові медалі, спортові картки, екслібриси і тому подібне.

Канадська пошта готує спеціяльну печатку (спецгашення), якою зацікавлені зможуть поштемпелювати марки на конвертах. Відвідувачі виставки зможуть також купити марки, гроші та інші матеріяли.

Під час виставки знавці безкоштовно оцінюватимуть історію і вартість українських збірок, які публіка принесе для огляду і оцінки.

За докладнішими інформаціями просимо звертатися електронною поштою: ucs.to@hotmail.com або на сторінку інтернету: http://www.upns.org/ukrainpex.htm.

Товариство українських колекціонерів



Таїса Богданська з учасниками концерту.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

43. Книга Ісуса Навина, 24: смерть Ісуса Навина

Ісус Навин зібрав усі ізраїльські племена до Сихему і мав промову до народу, у якій пригадав усю історію перебування юдеїв в пустелі, перехід через Йордан, життя в новому краї. Він наказав їм: „Біймеся Бога і служіть Йому. Борони Вас Боже, покинути Господа і служити іншим Богам!". І юдеї ревно запевнили Ісуса у вірності Богові. Уклав Ісус Навин заповіт з народом і поклав той заповіт до ковчега Господнього. Також поставив великого каменя під дубом, щоб він нагадував юдеям про їхню обіцянку. Так у Сихемі було завершене формування держави Ізраїль. Опісля помер Ісус Навин у віці 110 років. Його поховали у Єфремових горах. Ізраїль перейшов від кочівного до осілого способу життя. Святині народу були розміщені у містах Сихем, Гілгал, Бетел і Шіло. Тут відбувалися літурґійні збори усього нарду.



Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей.

Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**

Тел.: (908) 591-0800

Річні збори Українсько-Американської кредитівки „Самопоміч"

ЧИКАҐО. – Загальні річні збори Українсько-Американської федеральної кредитної спілки „Самопоміч" – це завжди знаменна подія у житті української спільноти міста та околиць. Не стали винятком і 56-ті збори, що відбулися 29 квітня у конференц-залі головного бюра Кредитівки.

За традицією збори розпочалися молитвою, яку промовив Владика Інокентій. На зборах виступили голова Товариства „Самопоміч" Левко Казанівський, президент Централі Українських Кооператив Америки Орися Бурдяк, заступник голови Ілинойського відділу УККА Олесь Стрільчук, керівник радіопрограми „Вечірня трибуна" Лев Боднар, член управи СУМ ім. Миколи Павлушкова (Чикаґо) Ірена Вруська, представник осередку СУМ ім. Дмитра Вітовського (Палатайн) Стефан Вермінський, член управи молодіжної організації „Пласт" Ореста Фединяк, голова правління ООЧСУ Іван Павлик, президент Освітньої Католицької фундації Джон Курі, керівник телевізійної програми „Узір" Іван Грицак, голова правління Українського Інституту Модерного Мистецтва Орися Кардозо та художній керівник танцювального ансамблю „Громовиця" Роксана Пилипчак-Дика. Разом з Богданом Кардащуком віршами привітали присутніх учні „Рідної школи".

(Закінчення на стор. 16)



Чек на 15 тис. дол. було вручено у Випані на спортові поручні у фізкультурній залі УАКЦ.



Рада дирекції Кредитної спілки „Самопоміч" (стоять зліва): Ігор Ляшок, Христина Козій, Роман Яцковський, Ореста Фединяк, Віктор Войтихів, Олег Караван, Іван Огаренко та Іван Павлик, (сидять): Михайло Кос і Богдан Ватраль.

ВИПАНІ, Н. Дж. – 6 травня в Українському Американському культурному центрі (УАКЦ) відбулись річні загальні інформаційні сходини членів філій у штаті Ню-Джерзі Українсько-Американської Федеральної кредитової спілки „Самопоміч". На сходинах головував президент дирекції спілки Михайло Кос, який поінформував присутніх про 56-ті річні збори спілки, які відбулися 29 квітня в Чикаґо.

З привітаннями виступили 24 особи, зокрема Микола Дармохвал – Товариство „Самопоміч" у Нюарку, Н. Дж., о. Роман Мірчук – парафія Української Католицької Церкви св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж., Божена Полянська – СУА, Юрій Косачевич – директор Рідної школи ім. Лесі Українки у повіті Моріс, Н. Дж., Євген Федоренко – голова Шкільної ради при УККА, Андрій Гадзевич – відбиванковий клюб при УАКЦ у Н. Дж., Юрій Шипайло – станиця Пласту в Нюарку, Н. Дж., Леся Цебрій-Раґо – осередок СУМ у Випані, Н. Дж., Рома Ґадзевич

(Закінчення на стор. 16)



Головний кухар Ігор Телепко (другий зліва) з помічниками готові до частування гостей у Випані.



Президія інформаційних сходин у Випані.



У залі під час зібрання у Випані.

Українська Народна Фундація для підтримки Союзівки запрошує на



Фестиваль Українського Фільму і Культури

11 – 15 липня 2007 р.



УЧАСТЬ ВІЗЬМУТЬ: **Наталія Бучинська – співачка з Тернополя, Україна**
Учасники танцювального табору ім. Роми Прийми-Богачевської
Ансамбль Олега Кульчицького зі Львова та соліст Филип Змахер з Києва
„Левко Дурко", комедійна вистава зі Львова
„Розмова Бандури" – дует бандуристів Тараса Лазуркевича і Олега Созанського зі Львова
Скрипалі – Іннесса Тимочко-Декайло і Мар'ян Підвірний зі Львова
Роман Цимбала – український оперовий співак
Марина Склярова – солістка з Києва
„Відлуння" – українська оркестра під керівництвом Степана Беня
Конферансьє – народний співак Ерко Палидович
Українська Кінематографія представлена Українським Фільмовим Клюбом Колюмбійського Університету, керівник кінопрограми – д-р Юрій Шевчук; керівник Кінофестивалю – Христина Котляр
Українські мистці продаватимуть свої мистецькі вироби. Для гостей – українські і американські страви, тощо.

Середа, 11 Липня
Відкриття - 5 веч.
„Гуцульський" обід - 6 веч.
відкриття Кінофестивалю - 8 веч.

Четвер, 12 липня
Показ українського мистецтва,
Кінофестиваль - 2-4 по пол.
і 6:30 веч.
Обід в їдальні - 5-7 веч.
Концерт - 9 веч.

П'ятниця, 13 липня
Показ українського мистецтва
-12 дня
Кінофестиваль - 2-4 по пол.
і 6-8 веч.
Food Court BBQ - 4 по пол.
Обід в їдальні - 5-8 веч.
Вечірній концерт - 8-9:30 веч.
Забава, грають „Буря" і „Луна",
- 9:30 веч.

Субота, 14 липня
Показ українського мистецтва,
-10 ранку
Food Court BBQ
(печення поросяти -11 ранку)
Концерт -1-2:30 по пол. і 7 веч.
Кінофестиваль - 2-6 по пол.
Концерт для дітей з участю Левка
Дурка - 3 по пол.
Обід в їдальні - 5-8 веч.
Забава, грають „Буря" і „Луна"
9:30 веч.
***Всі години можуть змінюватися.**

ВСТУП:
Середа або четвер: 5 дол. від особи
(діти менше 8 років задармо)
П'ятниця: 10 дол.
діти/молодь 9-20 років: 5 дол.
Субота: 20 дол.
діти/молодь 9-20: років 10 дол.

4 ДНІ: 25 дол.

Знижка для прибулих автобусами.
Паркування задармо.

За дальшими інформаціями просимо звертатися на
(845) 626-5641 або www.Soyzivka.com
якщо Ви хочете продавати свої вироби
під час фестивалю, просимо телефонувати
(203) 274-5579 після 6-ої год. веч.

Побут на Союзівці включає басейн, тенісові корти, стежки для піших прогулянок, площа для відбиванки, сніданок та обід в їдальні, Snack Bar, Tiki Bar, Trembita, крамниця.

UNA Estate Soyuzivka • P. O. Box 529, Foordmore Road • Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • www.Soyuzivka.com

УКРАЇНА І СВІТ

Україна травнева – у праці і святах



Селяни вийшли на свої поля. Це фото зроблене в одному з сіл Путивльського району Сумської області 1 травня. У селах на сільськогосподарських роботах селяни використовують коней. Фото: УНІАН



6 травня у Львові відзначено 751 рік з дня заснування міста. На фото: козак на виставці автомобілів марки „Запорожець" львівського авто-фан-клюбу „ЗАЗ - Козак". Фото: УНІАН

Студенти навчають студентів

ЛЬВІВ. – Студенти п'ятого курсу Українського Католицького університету (УКУ) готуються до випуску 2007 року в новий для них спосіб: навчають своїх однолітків в інших університетах Львова згідно з вимогою Міністерства освіти України про студентську практику. Координатор нової студентської програми практики – д-р Олег Кіндій, колишній випускник Львівської богословської академії (тепер УКУ), нещодавно захистив докторську дисертацію з патристики в Католицькому університеті Америки.

Студенти-богослови повинні вчити інших студентів-богословів. Та оскільки УКУ є єдиним в реґіоні університетом, де викладається богослов'я, вони читають лекції з біоетики – для студентів медичного університету, з політології – для студентів Львівської політехніки, з мистецтвознавства – для студентів Національного університету ім. Івана Франка.

Студенти УКУ також проходять практику у Львівській комерційній академії, Академії мистецтв і Ветеринарному університеті.

Д-р О. Кіндій вчить методики викладання богослов'я 74 студентів 5-го курсу УКУ, серед яких є семінаристи, монахи, миряни. Капелянський відділ Львівської архиєдієцезії Української Католицької Церкви нещодавно уклав угоду, за якою семінаристи УКУ зможуть провадити студентське служіння також у всіх гуртожитках Політехніки.

А четвертокурсники УКУ тепер викладають християнську етику в місцевих приватних і державних школах.

Детальнішу інформацію про УКУ можна знайти на сторінці інтернету: http://www.ucu.edu.ua або звернутися до Української католицької освітньої фундації (УКОФ) за адресою: 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622; тел. (773) 235-8462; електронна пошта: ucef@ucef.org; адреса на інтернеті: www.ucef.org. Телефон УКОФ в Канаді: (416) 239-2495

Матвій Матушак



Семінарист УКУ Андрій Микитюк (справа) розповідає про мистецтво Відродження студентам Львівського національного університету ім. Івана Франка.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Поезія без кордонів: Вальжина Морт і Василь Махно

НЮ-ЙОРК. – 28 квітня у Науковому Товаристві ім. Шевченка відбулося перше українсько-білоруське поетичне читання „Поезія без кордонів", в якому взяли участь білоруська поетка Вальжина Морт та український поет Василь Махно. Представляючи свою білоруську колеґу, В. Махно наголосив на тому, що квітень в Америці – це місяць поезії, тому ідея такого двомовного читання, котра визріла в обох учасників, мала на меті привнести слов'янський акцент у американське святкування поезії та її пропаґанду.

Власне ідея двомовного читання полягала у тому, що обоє учасників переклали свої вірші відповідно українською і білоруською мовами і це виглядало як своєрідних діялог поетів, мов та культур.

В. Морт – поетка, прозаїк та перекладач, лавреат Міжнародного літературного фестивалю „Віленіца-2004", авторка виданої в Мінську збірки поезій „Я тоненькая як твае вейкі" („Я тоненька як твої вії"). Також у перекладі В. Морт вийшла білоруською мовою книжка Рафала Воячека „Мертвий сезон" (2007). Її вірші та проза перекладені англійською, болгарською, латиською, литовською, німецькою, польською та українською мовами.

З 2005 року В. Морт мешкає у Вашінґтоні. Окрім цього, важливими рисами поезії В. Морт є її особливе відчуття сучасного часу, яке, у її випадку, є універсальним, відчуття поетичної мови та форми поетичного вислову, які позбавлені будь-якої сентиментальщини.

Серед прочитаних В. Морт творів, які особливо сподобались авдиторії, були вірші „Опера", „Фабрика сліз", „З пляжів Фльориди", а поетична метафора про те, що „книжки вдовіють у пустих квартирах", а ще про те, як їх „по двадцять примірників у пачці у братські могили зносять на горище на великий паперовий цвинтар"(вірш „Пам'яті") сприймалася, як метафора існування культури у сучасному світі, силове поле котрої щораз звужується.

Уже не вперше аплодували присутні рядкам В. Махна – цим разом у одежі білоруського слова: „Што суботу НН купляе телефонную картку переважна у найбліжейшим Deli Grocery што належыць банглядешцам і економіць адзін даляр".

Після читання поети відповіли на питання присутніх, які стосувалися літератури, перекладів української та білоруської літератур на світові мови, відчуття східноевропейців у американському світі.



Зліва: Василь Махно, Вальжина Морт, д-р Орест Попович, Мирослава Знаєнко.

Пресова служба НТШ-А

Перевидано Острозьку Біблію



У 2006 році старанням Острозької академії в Україні видано Острозьку Біблію, яку було показано громаді 26 квітня на IX Міжнародному фестивалі книговидавців та книгорозповсюджувачів „Світ книги 2007" в Харкові. Острозька Біблія – перше повне видання Біблії, яке здійснив Іван Федоров у Острозі в 1581 році. Передмову написав Костянтин-Василь Острозький, вірші – Герасим Смотрицький, перший ректор Острозької школи. Біблія є досконалим зразком друкарського мистецтва у XVI ст. На фото: управитель Української біблійної громади Олег Сироткін тримає унікальне видання. Фото: УНІАН

Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 13)

Теплими словами про тісну співпрацю з українською фінансовою установою поділилися з присутніми представники духовенства, зокрема, настоятель храму св. Йосафата (Манстер, Індіяна) о. Ярослав Мендюк, настоятель храму св. Андрія о. декан Богдан Калинюк (Блумінгдейл), священик Собору свв. Володимира і Ольги о. Микола Бурядник та ректор Катедри св. отця Миколая о. Богдан Налисник. Отець Михайло Мельник привітав дирекцію та працівників Кредитної спілки від імені парафіяльної громади села Борислав-Тустановичі, в якому він протягом тривалого часу був настоятелем місцевого храму.

Від Громадської організації „Помаранчева хвиля" вітали громаду її голова Тарас Василик та член проводу Лука Костелина. З змістовною промовою виступив Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко.

Товариство „Самопоміч", яке стояло біля витоків фінансової установи, виступило з гуманною ініціятивою фінансової допомоги членам Кредитівки, які перебувають у фінансовій скруті. Першою відгукнулася Кредитна спілка „Самопоміч", яка на цю благородну справу пожертвувала 100 тис. дол. При Товаристві „Самопоміч" було створено Комітет допомоги, який очолив Л. Казанівський. Такий комітет було створено і у філії Кредитівки в Ню-Джерзі (Микола Дармохвал – голова).

У другій частині зборів зі звітами про діяльність Кредитної спілки виступили керівники фінансової установи, члени дирекції та голови комітетів Кредитівки. Президент Ради директорів Михайло Кос у своєму виступі підкреслив, що дирекція робить все для того, щоб покращити життя наших співвітчизників. Президент Кредитної спілки Богдан Ватраль у своєму виступі наголосив, що метою фінансової установи, перш за все, є допомога членам Кредитівки заощаджувати кошти та служити джерелом вигідного кредиту. Він ознайомив учасників зборів з основними фінансовими показниками установи за минулий рік. Власний капітал Кредитівки на кінець 2006 року зріс у порівнянні з минулим роком на 5.4 млн. дол. і становить 76.3 млн. дол. Значно зросли й активи Кредитівки. Якщо за підсумками 2005 року вони становили 409.6 млн. дол., то у 2006 році виросли до 433.1 млн. дол. Зрівноважена кредитна політика фінансової установи дозволила у минулому році надати її членам позик на суму 260.6 млн. дол., що на 5.9 млн. дол. більше у порівнянні з попереднім роком.

Зросло і членство „Самопомочі" майже на тисячу осіб і становить 23,138 осіб. Успішна фінансова діяльність Кредитівки дозволила виплатити її членам дивіденди у розмірі 10.3 млн. дол., що на 3 млн. дол. більше, ніж у 2005 році.

Велику увагу Кредитівка приділяє зв'язкам з громадою. Жодне церковне чи громадське свято не обходиться без підтримки Кредитної спілки. У минулому році на виховно-інформаційні громадські послуги Кредитівка виділила 1 млн. 291.6 тис. дол., що майже на 310 тис. дол. більше, ніж у попередньому році.

Зі звітами про свою діяльність виступили голова Кредитного комітету Антоній Кіт і голова Контрольного комітету Богдан Вруський. Відбулися вибори трьох членів дирекції Кредитівки на наступні три роки – Б. Ватраля, Івана Огаренка та Романа Яцковського.

Володимир Павелчак

Понад 100 тис....

(Закінчення зі стор. 1)

тиянами. Він уважає, що в Европі Україна – найкращий зразок християнської єдности.

Джон Курі, президент УКОФ, виступив з коротким словом, знайомлячи присутніх з її працею. У залі були також співпрацівники Фундації – Теса Кокап, Дан Шиманські, Я. Терлецький і Нел Анджеєвська.

Понад 100 тис. дол. було зібрано на тому добродійному обіді. І. Шуст щиро дякував всім жертводавцям, імена яких будуть опубліковані, та відзначив кількох з них: Роман і Елеонора Федораки дали 26 тис. дол., Пластовий курінь „Хрестоносці", до якого належать о. д-р Б. Ґудзяк та І. Шуст – 13.6 тис. дол., Українська Католицька Архиепархія – 5 тис. дол., Українська Кредитівка – 5 тис. дол., Юрій Пазуняк – 5 тис. дол., Богдан Кульчицький – 2.8 тис. дол., Роман і Лідія Процики – 2.7 тис. дол., Богдан і Христина Сеники – 2 тис. дол., Ігор і Дарія Шусти – 2 тис. дол.

Д-р Ярослав Заліпський

Випані...

(Закінчення зі стор. 13)

– головний редактор видань УНСоюзу, Омелян Твардовський – УСВТ „Чорноморська Січ", Павло Батьків – колишні вояки УПА, Роман Мигаль – осередок СУМ, Ірвінґтон, Н. Дж., Ростислав Мілянич – управа Українського музею в Ню-Йорку, Іван Буртик – голова РОДУ при УККА та голова Стейтової ради УККА у Ню-Джерзі, Олена Ґалькович – головна управа Організації Оборони Лемківщини, Орест Поліщук – директор Рідної школи у Джерзі Сиrі, Н. Дж., Оксана Бартків – осередок СУМ, Джерзі Сиrі, Н. Дж., Орест Куцина – Українсько-Американський культурний центр у Ню-Джерзі, Таїса Богданська – Український Музичний Інститут, Неоніля Сохан – член спілки, Квітка Семанишин – УККА, Відділ Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж., Роман Ричок – голова Комітету допомоги України „Приятелі Руху", Володимир Васьків – видавець журналу Об'єднання вояків Другої дивізії УНА. Були зачитані письмові привіти.

Опісля звітували президент спілки Михайло Кос, виконавчий директор Богдан Ватраль, урядник бюра кредитівки в Ню-Джерзі Ярослав Завійський, член Контрольної комісії д-р Андрій Гречак. Звіти були подані у видрукованому звіті, про стан справ кредитівки розповіла „Свобода" в ч. 18. Відбулось обговорення звітів. Сходини завершились спільним обідом.

Л. Хм.

Співець України

I. Вайншельбойм. „Біла вежа у Старокостянтинові".

НЮ-ЙОРК. – Виставка картин вихідця з України Ісаака Вайншельбойма відбулася в Бруклині 13 квітня з нагоди 85-річчя художника. Мистець живе у США з 1989 року, але у творчості залишається вірним Україні і малює її краєвиди. І. Вайншельбойм народився і виріс у Старокостянтинові, з цього міста пішов на війну, потім працював адвокатом в Одесі, тому саме цим місцевостям надає перевагу у своїх творах. На виставці були також картини, присвячені пам'яті жертв Голокосту, портрети, натюрморти. З ювілеєм і виставкою його вітали художника його дружина Зіна (60 років разом), дві дочки, троє внуків і троє правнуків.

Л. Хм.

Кирило Стеценко – один з велетнів музичного життя

До 125-річчя від дня народження композитора

Анатолій Житкевич

Хіба не сонце він прекрасне? Саме так, дещо переінакшивши слова Олександра Олеся, хочеться розпочати розповідь про відомого українського композитора Кирила Стеценка, який зумів створити в своїх творах таку канву колоритних барв, які можна порівняти, хіба що з сонячними променями.

К. Стеценко народився 24 травня 1882 року в селі Квітки, на Черкащині. Ще з дитинства у майбутнього композитора пробудився талант до музики і малювання. Музика – від мами, яка знала багато українських народних пісень і мала гарний голос, а малювання – від батька, що заробляв на прожиття, розмальовуючи церкви.

Грамоти навчався в дяка. До науки був охочий, особливо до читання та до співу в хорі. Однак, батько хотів бачити сина художником, а тому, коли Кирилові виповнилося 10 років, його віддають до художньої школи М. Мурашка в Києві. Одночасно він відвідує Софіївську духовну школу, де навчається хоровому співу. Саме успіхи в музиці і сприяли тому, що після закінчення школи його було прийнято до Київської духовної семінарії.

У 1899 році, 17-річним юнаком, К. Стеценко записується до хорової капели, яка комплектувалася для концертної подорожі по Україні. Керував нею Микола Лисенко, знайомство з яким і вирішило всю долю молодого композитора, як в музиці, так і в формуванні особистості. К. Стеценко береться за керування семінарським хором, з яким вивчає і виконує свої перші обробки українських народних пісень.

У червні 1903 року К. Стеценко закінчує семінарію і отримує право на працю відразу в декількох гімназіях Києва. Революційний дух та зростаючий авторитет молодого композитора спричинили до того, що К. Стеценка намагаються тримати подалі від Києва. Його відправляють спочатку до Олександрівська, а потім до Білої Церкви, Тиврова, Вінниці. Та всюди композиторська творчість залишалася для нього невід'ємною.

На період від 1905 і майже до кінця 1917 року припадає написання кантат „Шевченкові" „Єднаймося", опери „Кармелюк", хорових творів на слова Лесі Українки та Олександра Олеся, цілого ряду сольоспівів, обробок українських народних пісень, музики до драматичних вистав „Сватання на Гончарівці" Григорія Квітки-Основ'яненка та „Про що тирса шелестіла" С. Черкасенка, дитячих опер „Лисичка, котик і півник", „Івасик–Телесик", творів інструментальної музики, а також укомплектування шкільних співаників для українських шкіл.

Наростає хвиля боротьби українського народу за незалежність і створення державності. К. Стеценко займає посаду голови музичного відділу при Міністерстві освіти Української Народної Республіки, добивається відкриття в Києві і Україні ряду консерваторій, музичних шкіл, виділення

Кирило Стеценко у Білій Церкві (1909 рік).

коштів на створення музично-педагогічного видавництва, організацію хорових капель. З однією з них, очоленою Олександром Кошицем, К. Стеценко відправляється в гастрольну поїздку Україною, яка закінчилася у Кам'янці-Подільському восени 1920 року. Цікаво, що саме там, у жовтні, на одній із квартир зустрівся весь цвіт музичного мистецтва України – М. Леонтович, К. Стеценко, О. Кошиць, Олекса Приходько, Роман Купчинський, Михайло Гайворонський. Саме тоді М. Гайворонський познайомив присутніх з піснею „Журавлі", написаною Богданом і Левком Лепкими. Згодом К. Стеценко зробив з неї хорову обробку, відому

(Закінчення на стор. 24)

Травневі виставки в Українському музеї Нью-Йорку



Директор музею Марія Шуст.

НЮ-ЙОРК. – Впродовж травня чимало гостей приходять до Українського музею, приваблені цікавими мистецькими виставками у ньому. Передовсім хочеться побачити ікони та скульптури з колекції Президента України Віктора Ющенка.

У ґалерії ім. Тамари і Стефана Тимківих, де вони представлені, відвідувачі радо дізнаються, що поряд з знахідками В. Ющенка на виставці „Скульптура та ікона України. Історія врятування" представлені сакральні речі з колекцій Ліди Лихач, Петра Гончара, Ігоря Гринева, Василя Вовкуна, Володимира Козюка.

В іншій залі триває виставка картин Василя Кричевського, на яких представлені численні краєвиди України, Франції, Венесуелі, а також квіти, натюрморти. Валентина Рубан-Кравченко пише у своїй книзі „Василь Кричевський" про життя мистця у Венесуелі: „Назва Каракас у перекладі означає „Місто червоних дахів". І дійсно, тоді невелике і майже всуціль невисоке місто з одно-, дво-, рідше чотириповерховими будинками, що мали червоні черепичні дахи, було тихим, але надзвичайно невлаштованим. Не вистачало води, електрики. У суху погоду вулиці були вкриті рожевуватим пилом, який під час дощу перетворювався на липку непролазну грязюку". Усе ж український мистець побачив це місто привабливим і таким залишив його для нащадків на своїх картинах.

Мистецтво взагалі – це чари. На виставці я мав розмову з Мирославою Дмитриюк, яка приїхала до музеєю з чоловіком Володимиром з Бафало, Н. Й. Вона мені розповіла про свого батька о. Семена Гаюка, який замолоду так чарувався мистецтвом, що одного разу віддав за картину стільки грошей, що за них можна було купити корову для прожиття сім'ї. Коли ж він був студентом теології у Варшаві, то віддав за ікону Божої Матері 30 злотих, які дістав від батька на квиток додому.

У музеї можна оглянути цікаву виставку „Писанки: носії життя", на якій є не тільки писанки, а й народні строї з окремих реґіонів України.

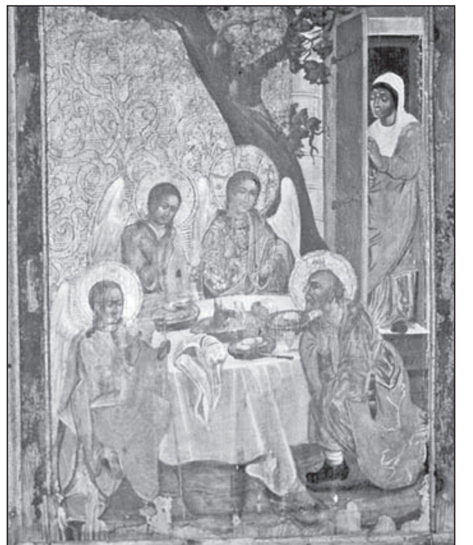
Директор музею Марія Шуст розповіла мені:

– Ми відкрили також виставку з нашої образотворчої колекції. Це твори Олександра Архипенка, Михайла Черешньовського, Григорія Крука, Якова Гніздовського, Олекси Грищенка, Василя Кричевського, Михайла Мороза, Людмили Морозової. Намагаємося поповнювати зібрання новими речами, будемо мати твори Юрія Соловія, Іванни Сочинської, Христини Сай. Раніше, в старому приміщенні, у нас не було місця для зберігання колекцій, а тепер становище докорінно змінилося. Ми залишили деякі твори тих мистців, яких переслідували за комуністичних часів в СССР, а ми проводили їхні виставки в Америці. Для нових мистців участь у виставках музею дає нагоду заявити про себе громаді, шанувальникам мистецтва.

Левко Хмельковський



„Ісус – виноградна лоза" (з колекції Ліди Лихач).



„Трійця" (з колекції Ігоря Гринева).



Скульптури з колекції Президента України Віктора Ющенка.



Мирослава і Володимир Дмитриюки приїхали до музею з Бафало, Н. Й.



На засіданні управи Українського музею. *Фото: Л. Хм.*

«Нова українська хвиля» представляє

«Збудуймо храм любові»
Фестиваль української пісні
у Стемфорді Конектикут
3 червня 2007 року
за участю відомих естрадних виконавців:
Народних артистів України Павла Дворського
та Степана Ґіґи
Заслуженого артиста України гумориста
Григорія Драпака
Заслуженої артистки України Лілі Остапенко
Гурту «Черес» під керівництвом
Андрія Мілявського



Програма фестивалю

11:00 — Літургія - молитва за Україну, головний служитель Владика Павло Хомницький, ЧСВВ, Єпископ Стемфордський
1:00 — Початок концертної програми за участю відомих артистів з України.
На фестивалі Вас частуватимуть смачними українськими стравами.
У продажі — вироби народного мистецтва; відео та музичні диски, українські книжки.

Оргкомітет



Гурт «Черес», який популяризує українське мистецтво серед американських глядачів, визнаний фольклорним центром при бібліотеці конгресу США найкращою українською фольклорною групою Америки. Він виступав у Лінкольн центрі, в американських радіо та телепрограмах.



У Дітройті; Стемфорді; Випані, Ню-Джерзі вас веселитиме найкращий гуморист сучасної української естради Григорій Драпак, що гідно продовжує традиції знаменитих українських сатириків Остапа Вишні та Павла Глазового, улюбленців гладачів Штепселя і Тарапуньки

Концерт-презентація «Нової української хвилі»

в Українсько-Американському культурному центрі у Випані, Ню-Джерзі, в суботу, 2 червня 2007 р. о 7:00 годині вечора за участю Народних артистів України: Павла Дворського Степана Ґіґи та Заслуженого артиста України, гумориста Григорія Драпака



Пісня «На могилі моїй, посади яворину» в пам'ять Назарія Яремчука у виконанні Степана Ґіґи облетіла весь світ.

Інформаційними спонсорами акції «Збудуймо храм любові» є:

«Закордонна газета», газети: «Міст», «Віче», «Америка», «Сівач», «Національна трибуна», інтернет-газета«Нової української хвилі» newwave4.org



Головний спонсор: Український Народний Союз,

видавець "Свободи" і "The Ukrainian Weekly"

Відлуння виставки модерністів

Лідія Корсун-Коваленко

НЮ-ЙОРК. – На півтора місяця довше, ніж плянувалось, в Українському Музеї Нью-Йорку діяла виставка з України „На перехресті: український модернізм 1910-1930 років”. 29 квітня був останнім її днем. З погляду ефективности та й ефектности – це був, мабуть, найгучніший, найпривабливіший для американського любителя мистецтв проєкт Музею в новому приміщенні. Казимир Малевич, Ель Лисицький, Олександер Родченко, Олександер Архипенко, Олександра Естер народилися і визнавали себе українцями. Треба віддати належне керівництву та творчим працівникам Музею (Марія Шуст, Ганя Кріль та ін.) за організацію додаткових заходів популяризації виставки та історії українського модерного мистецтва.

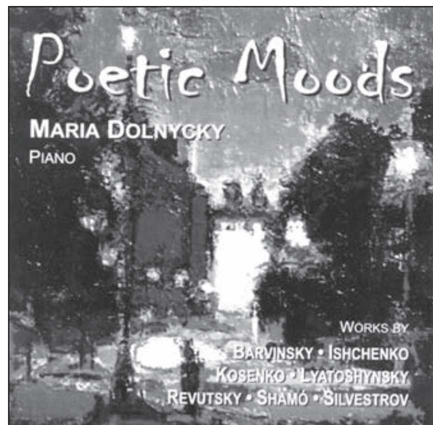
На початку відкриття було проведено цикл лекцій з питань модернізму в живопису та кіно із залученням мистецтвознавців Америки і України, зокрема проф. Дмитра Горбачова. А 28 квітня відбулось вшанування всесвітньовідомого українського режисера-новатора Леся Курбаса (1887-1937). Йшлося про зародження українського модерного театру, ідеологом і практиком якого він був, залучаючи до співпраці художників-модерністів Вадима Мелера, Анатолія Петрицького, твори яких в цей день були на виставці. Повернули нас до спадщини Л. Курбаса доповідачки Вірляна Ткач – художній керівник експериментальної „Мистецької групи Яра” при театрі Ля-Мама, та професор Університету Отави Ірена Макарик, яка представила унікальний архівний матерял – прозірки із Світової виставки мистецтв в Парижі 1925 року, в якій брав участь і театр „Березілля”. Там був виставлений макет сценографії вистави „Секретар профспілки”, автором якої був березілець В. Мелер. У виставці брали участь 24 країни, її відвідали 15 млн. осіб, а золоту медалю отримав В. Мелер. Правда, московська влада не дозволила поїхати в Париж ні В. Мелерові, ні Л. Курбасові.

Вечірня програма того дня познайомила з творчим виступом музичної групи під керівництвом відомого бандуриста, довголітнього керівника нюйоркського ансамблю бандуристів Юліяна Китастого. Головна „скрипка” в представленій програмі належала клясичній бандурі (кобзарі – Ю. Китастий та Михайло Андрець). Цей дует запросив до гурту ще двох американців (Френк Лондон - труба та декляматор і співачка із Австрії з сценічним іменем Гізбург). Ідея програми – показати публіці (а більшість в залі була англомовна), що бандура здатна виконувати модерні варіяції, зрозумілі саме сучасному, іншомовному слухачеві.

В музичній програмі йшлося про новатора і експериментатора бандуриста і поета- модерніста Зіновія Штокалка-Бережана (1920-1964). У свій час наша діяспорна публіка

(Закінчення на стор. 24)

„Поетичні настрої“ Марії Дольницької



На канадському музичному ринку з’явився сольний компакт-диск піяністки Марії Дольницької під назвою „Poetic Moods” („Поетичні настрої”). Це перший альбом молодої виконавиці, що засвідчує яскраву творчу особистість музикантки.

М. Дольницька народилася в Монреалі, музичну освіту здобула в МекҐіл університеті, а потім удосконалювала свою майстерність у Відні під керівництвом провідних австрійських педагогів. Здобула перемогу на конкурсі молодих дебютуючих виконавців, виступала з сольними програмами на канадському радіо. Зараз продовжує свою кар’єру в Торонто як піяніст-концертант та педагог. У пошуках репертуару для свого першого диску М. Дольницька звернулася до української фортепіянної музики.

В анотації до диску автор коментарів та співпродюсер Василь Сидоренко зазначив, що „Поетичні настрої” є „музичною мандрівкою у світ української музики минулих ста років”. Втім, альбом аж ніяк не можна назвати антологією української музики, хоча б під тим оглядом, що не зустрінемо в ньому таких ключових постатей як М. Лисенко, Я. Степовий, М. Колесса чи М. Скорик. Очевидно, у своєму виборі авторів, який включає Б. Лятошинського, Л. Ревуцького, В. Барвінського, В. Косенка, І. Шамо, Ю. Іщенка та В. Сильвестрова, М. Дольницька керувалася передусім власними смаками.

Це відбилося на характері диску, що сприймається, перш за все, як маніфестація індивідуальної творчої манери піяністки. М. Дольницька (принаймні судячи з даного альбому) – це тонкий і делікатний лірик, занурений у сферу субтильних градацій людських почувань та настроїв. Звідси і жанровий вибір творів – коротких п’єс або циклів мініятюр, зі спонтанною, примхливою зміною образів та швидкоплинністю емоційних станів. Компакт- диск Марії Дольницької – це примітна і дуже відрадна подія в музичному житті Канади.

Компакт-диск Марії Дольницької можна придбати у крамницях „West Arka“ (Торонто), „L’Atier Grigorian“ (Торонто, Оуквіл, Лондон), „Українська книгарня“ (Едмонтон), та на інтернеті: www.cdbaby.com/mariadolnycky

Дагмара Турчин-Дувірак,
доктор музикології

Про роботу...

(Закінчення зі стор. 8)

Взимку, вже при павільйонних роботах, в момент зйомки, коли крупним пляном мали йти ноги школярів в драних чоботях – всі школярі вистроїлись в чепурненько полатаних чобітках. Уявіть собі здивовання моє і гнів режисера Чардіна... Виявилось, що Лугвенев, очевидно зі страху перед дирекцією, потихеньку від мене віддав їх полатати, щоб я не знав. І весь ефект чобітний пропав – завдяки цьому „усердію“ (...).

Праця моя ускладнялась тепер тим, що я мусив найти місцевість, подібну до Кирилівки і обов’язково з панським палацом, близько од залізниці. Справа в тім, що весною експедиція ВУФКУ виїздила до Кирилівки і повернулась з сумним висновком: ніяк не можна здіймати сцен з дитинства Шевченка на його батьківщині. Кирилівка розрослася. Могила, що біля неї заблудився малий Тарас, шукаючи залізних стовпів – опинилась тепер серед села і на ній збудовано хату. Простудіювавши в музеї кирилівські пейзажі (Дядченка) і фотографії, та порадившись з акад. Єфремовим і проф. Щербаківським, знавцями краю, ми рішили спинитися на м. Верховні на Сквирщині. Прекрасна хвиляста розлога місцевість. Ліси, гаї, ставок і річка... Цілі кутки стародавньої забудови. Палац, будований італійцем в 1812 році (витриманий ампір) в руках сельгос. комбіната. Старий панський маєток, що належав колись графам Ржевуським та Ганським і викликав захоплення Бальзака, жонатого з верховенською дідичкою Евеліною Ганьською.

... Ми на початок жнив, з кошами, повними одежі й реквізиту, з допоміжною бричкою й возами, з крикливим автомобілем, вторглись в сонне село. Тут, в Верхівні–Кирилівці повинні були ми відзняти багато сцен з дитинства Тараса, рекрутський набір, роботу на панщині, сцени з повороту Тараса на батьківщину і багато інших. Мені довелося їздить по околицях, вишукувати відповідні місця для епізодів, діставать гарні воли для чумаків, слідить за одежою артистів і доглядати на зйомках за оформленням побутових звичаїв. Селянська одежа, пошита в майстернях, була, що називається, „з голки“: чиста, чепурна, новенька. Натурщики, одягнені в неї, були б театральними „пейзанами“, а не косарями й женцями з важкої панщини. Довелося спеціально обробляти одежу: бризкать водою, волочити по землі, викидати на сонце.

Почалися зйомки. Бідаки селяни, що завдяки торішньому неврожаю, здорово голодували – старалися наперебій „попасти в артисти“. Ще до сходу сонця їх юрби тинялись під костюмерною, змішуючись з артистами, навербованими нами в Київському Соробмисі. Між цими селянами особливо виділився цікавий дід восьмидесятилітній, чепкий і жвавий, Мусій Джура, взятий режисером на ролю Тарасового діда. Він ще пам’ятав, як недолітком, за панщини, сам ходив за матір робити. Він не грав, а жив і почував по сценарію. Потім ми його возили до Одеси закінчувати ролю в хаті. Цей дід, що ніколи не виїздив з Верховні, живо пристосувався до культурного життя, їздив по залізниці, на авто, на трамваю, грав в павільйонах під юпітерами, і ніде не виявляв ні розгубленості, ні здивовання.

Почалися жнива. Заснували по селі панські прикащики в високих кашкетах і особливих жилетах кріпацького крою (по Мартиновичу), по викройці, зробленій мені дідом-кравцем з-під Золотоноші (село Білоусівка). Піп і попадя – за музейними портретами, жінки в старосвітських очіпках і плахтах, дядьки в штанях, з широкою матнею і в сорочках. Дядькам дуже вподобалась одежа – „Саме для жнив! Вільно в полі робити з широкими рукавами“.

З чумацькою валкою було особливо багато мороки. Сонця не було видно. Переодягнені чумаки-дядьки з волами сиділи вже другу добу й лаялись. Вдома кипіла робота і їх пекла нетерплячка скоріше вернутися на жнива, а тут не пускають. Небо хмарилось, і Завелов – оператор, рішуче заявляє, що знімати не можна. Великі важкі воли, запрягані в незграбні мажі, кремезні дядьки у довгих чумацьких кереях – все це розташувалось на вузькій уличці в повній „боєвій готовности“.

Нарешті – сонце! Дядьки підбадьорились. Вася Людвінський – малий Тарас, перестав пустувати. Помрежі заметушились, встановлюючи цеп. Чумацька валка посунулась на зустріч з малим Тарасом. Апарат метр за метром зафіксовує дію.

В Києві мали пройти сцени з приїздом Шевченка на Україну, з похоронами і т. д. Тепер мені уже доводилось повсякчас пильно слідкувати, щоб ні одна дрібниця з сучасного життя – ні вивіска, ні електричний лихтар, ні провода, ні нова будова, ніщо під час зйомки не вийшло в поле кадра і не зіпсувало картини.

В сцені повороту Шевченка з Петербургу – діліжанс повинен був спинитися перед поштовою станцією. Взятий нами в Броварах старинний діліжанс був занадто обдертий і дощами злитий. Треба було, не змиваючи слідів потертости, надати йому вигляд гідного вжитку: підправити й підфарбувати де-не-де. Дістали з Сорабіса художників, яким я пояснив, що саме треба підмалювати. Уявіть собі мій жах, коли я, навідавшись потім до діліжанса, побачив його матово-чорним, цілком намальованим. І колеса й шпиці, що повинні були з далекої дороги вкритись курявою, і навіть мідна ручка од дверець – все було рівненько замальовано чорною фарбою. Треба було найняти нових робітників, щоб змити ці сліди „усердія не по разуму“.

Згори на діліжанс ми навантажили старовинні чемодани. Перед будинком почти, що зберігся без зміни від 40-их років, не було в часи Тараса брукованої дороги, і ми засипали брук піском. Проводів зняти нам не позволили і ми, на жаль, не змогли зняти почтову станцію цілком, а обмежились тільки ґанком її.

В сцені з виносом труни Шевченка з церкви Різдва на Подолі довелось набратися немало клопоту. Сама церква лишилась без архітектурних змін. Тільки середні двері, через які треба було виносити труну, давно були забиті, закладені і з середини заставлені іконами. Прийшлось за день до зйомки розмурувать їх. Зранку почалась зйомка. На руках студентів – Шевченкова труна. Чоловік 500 натурщиків, одягнутих в костюми 60-их років. Приятелі поета – Лазаревський, Честахівський, родичі, прихильники, діти, хор і... поліція та кінні жандарми... Все це запрудило вулицю перед старою церквою. Трамвайний рух припинено. Знизу і зверху напирали трамваї, візники, публіка. Зацікавлена публіка нікого не слухала і лізла просто на апарат. На щастя, в форму поліцаїв й жандармів були одягнені міліціонери. Вони, нарешті, примусили публіку слухатися і навели порядок.

Для сцени зустрічі киянами труни з тілом Тараса за Дніпром, всю цю переодягнену трупу треба було перекинути на той бік Дніпра на Чернігівщину. Ні трамваїв, ні авто, ні човнів не вистачало. З великими труднощами нарешті перебралися до місця, де я впорядив чернігівську заставу, поставивши пасастого шлагбаума з вартовим москалем.

Для сцен з могилою Шевченка ми найшли місце біля Лаври, на одкосах. Робити зйомки на самій могилі поета під Каневом не можна було, бо могила перероблена по новому, і замість хреста стоїть новий пам’ятник. Ми відшукали відповідне місце: той же схил, як і на могилі під Канівом, той же задніпрянський краєвид. Насипали могилу. Але на той бік Дніпра, якраз на фоні задніпрянського пейзажу, стояв док з під’ємними кранами. Весь дикий, блідий пейзаж характерного Лівобережжя псувався. Док треба було усунути, і за це взявся Лугвенев. На моменти зйомок док було одведено далеко вбік – до Цепного мосту. Хрест на могилу ми точно скопіювали по фотографії і за зламками старого хреста Шевченкового (в музеї ім. Шевченка). В павільйонних роботах я весь час пам’ятав, що все несправжнє в історичному фільмі завжди бреше і примушує відчувати брехню. В фільмі „Тарас Шевченко“, де дія зв’язана з певними історичними місцями і особами, в умовинах побуту близької нам доби – особливо треба було остерігатись ляпсусів (...).

Хату Тарасових батьків, дяківську й інші я будував по відомим мені старим зразкам і матеріалам, взятим з різних музеїв. Прості хати я особливо старанно деталізував. Стіни обробляв так, щоб вони були вимащені глиною і почувався зруб, а не дихт. Дерево на лавах, дверях, миснику, вікнах я спеціяльно обробив під старе, многолітнє, а не крашене, як досі робили для кіно. В добу Шевченка доживав свій вік стиль „empire“ з його спокійними, суховатими лініями. Його я уживав здебільшого, надаючи йому, де треба, відтінків українського провінціялізму, користуючись фотографіями старих панських маєтків. Для віленського будинку Енгельгардта, маючи на увазі, що в старому небагатому місті переважно були або безстильні, або ренесансові будинки – я вжив ренесансу і в архітектурі, і в меблях, які дістав в Одеському музеї. Для кімнат старого Енгельгардта на селі я вжив змішаний стіль невловимого переходу від ренесансу до empire, пам’ятаючи, що тут і архітектура, і реквізит могли бути давнішого стилю, а не новішого. Тут я використав архітектуру Козелецького будинку Розумовського (середина 18-го віку). Портрети, люстри, книжки, чорнильні прибори, піч, в ніші кахляна – все відповідало стилю і добі. Так робився „Тарас Шевченко“.

Стаття була надрукована в часописі „Кіно“, в 1926 році. Є у ній тогочасні скорочення; БУПР – будинок примусових робіт (в’язниця), ДПУ – Державне політичне управління (попередник НКВД), Соробмис (Сорабіс) – Союз працівників мистецтв).

Вістки з УСВТ „Чорноморська Січ“

Успішні виступи дружини копаного м'яча

Протягом минулих двох тижнів дружина копаного м'яча УСВТ „Чорноморська Січ“ провела три чергові змагання чемпіонату „Центральної дивізії Ґарден-Стейт-Сакер-Ліґи“ Нью-Джерзі, в яких із сильними суперниками здобула 7 точок. Після цих змагань „Ч. Січ“ займає в показнику табелі ігор третє місце серед восьми клюбів дивізії. Залишилося ще кілька змагань, висліди яких остаточно вирішать про місце в кінцевому підсумку табелі ігор. Після виступів в своїй дивізії, відбудуться ігри плей-оф із суперником з дивізії „Амерікен“, що є рівнорядною з „Центральною“.

Зустріч „січовиків“ з клюбом „Ганґеріянс“ в Кренбері пройшла цікаво і була на вищому рівні. Суперники, минулорічні чемпіони в іграх за Чашу Нью-Джерзі, у фіналі тоді перемогли „січовиків“ з мінімальним вислідом – 1:0. Вони затримали свій сильний склад на біжучий сезон і здобувають значні перемоги. Звітова зустріч для нашої дружини була важлива, бо вона прагнула зреваншувати за вищезгадану поразку. „Січовики“ зуміли перемогти вислідом – 2:1.

Обидві дружини створили ряд критичних моментів під воротами. Рахунок ґолів для „Ч. Січі“ відкрив Карло Вільбур, який з подачі Тараса Оконела на 20-ій хвилині вмістив м'яч в сітку воріт господарів. Ще до перерви суперники вирівняли рахунок – 1:1.

В другій половині українці додали швидкості, завдяки чому на 75-ій хвилині з гарної подачі граючого тренера Андрія Панаса, К. Вільбур здобув переможного ґоля.

Чергові змагання „січовики“ провели на стадіоні „Айронбавнд“ в Нюарку при електричному освітленні. Суперником був місцевий портуґальський клюб, який в показнику табелі займає друге місце. Протягом зустрічі обидві дружини показали гарну гру, в якій швидкі напади завдали багато труду воротарям і оборонцям. Єдиного ґоля для „Ч. Січі“ здобув і цим разом К. Вільбур з подачі Р. Віта.

В третіх змаганнях тижня, 6 травня на виїзді в місті Ровей суперниками „Ч. Січі“ були футболісти клюбу „Панамеріка Спортінґ“, які відзначаються непересічною швидкістю та завзятістю. Обидва воротарі і оборонці суперників міцно тримали свої „твердині“ на замку, завдяки чому зустріч закінчилася вислідом – 0:0.

Склад „Ч. Січі“ в цих змаганнях: П. Сампепос, М. Гординський, А. Кудрик, А. Панас, М. Витвицький, Д. Левицький, Р. Віт, Т. Оконел, М. Ґудзій, Л. Миськів, К. Вільбур, Д. Терещук, К. Маґер, Х. Пардо, А. Мандзій, А. Данес, Г. Сергіїв. Провідник М. Гординський. Тренери А. Панас і Г. Сергіїв.

Формуємо юнацькі дружини копаного м'яча

Провід ланки копаного м'яча „Чорноморської Січі“ закликає батьків, зацікавлених в копаному м'ячі юнаків, зареєструвати їх до нашої ланки. Формуємо юнацькі дружини, які будуть виступати у відповідних вікових дивізіях в Стейтовій юнацькій лізі копаного м'яча. Листи, зголошення з поданими адресами і числа телефонів просимо висилати на нашу нову адресу: Ukrainian Athletic Association „Chornomorska Sitch“, 60-C North Jefferson Road, Whippany, NJ 07981.

Дружини „Ч. Січі“ – чемпіони і віце-чемпіони з відбиванки

Три дружини (одна чоловіків і дві – юнаків) взяли участь у відбиванковому турнірі СК СУМ „Крилаті“, Йонкерс, в якому дружина чоловіків стала віце-чемпіоном, а дружина старших юнаків здобула трофей чемпіона в групі шести клюбів. Молодші юнаки більшого успіху не досягнули, але показали надійну гру в своїй групі. Трофей чемпіона в групі чоловіків здобув „Моріс Кавнті Волейбол Клаб“, який тренується в спортовій залі нового Українського Американського культурного центру Нью-Джерзі.

Домівка в УАКЦ Випані

5 травня УСВТ „Ч. Січ“ офіційно відкрило свою постійну домівку в новозбудованому Українсько-Американському культурному центрі (УАКЦ) у Випані, Н. Дж. Програму відкриття розпочато перетином стрічки перед вступом до домівки, що виконали голова УСЦАК Мирон Стебельський, голова Товариства Омелян Твардовський і заступники голови Володимир Темницький та Андрій Панас. Після цього парох місцевої Української католицької церкви св. Івана Хрестителя о. Роман Мірчук урочисто освятив домівку, яку заповнили члени Товариства, спортове юнацтво та представники місцевих організацій. „Ч. Січ“ у своїй 83-річній історії здійснило вже четверте переселення. Три попередні мали місце в Нюарку, де „Ч. Січ“ відіграла значну ролю, не тільки в спортово-виховній ділянці, але і в інших українських суспільно-громадських, харитативних і свого часу політичних ділянках. За видатні успіхи „Ч. Січ“ тричі вітали Президенти США Роналд Реґен, Бил Клінтон і Джордж Буш.

Після короткого слова голови Товариства відбувся акт передання представникам УАКЦ від УСВТ „Ч. Січ“ фінальної частини – 50 тис. дол. (200 тис. дол. передано протягом року) на будову, при УАКЦ великої спортової залі, де тепер проходить вишкіл нашого юнацтва і старших спортовців.

„Ч. Січ“ вітали о. Р. Мірчук, Орест Куцина від будівельного комітету УАКЦ, Віктор Гатала від екзекутиви директорів УАКЦ, Мирон Стебельський, Богдан Ватраль – виконавчий директор Кредитової спілки „Самопоміч“ в Чикаґо, голова відбиванкового клюбу Моріс Кавнті Мирон Биц. Голова Товариства попросив гостей на шампанське і скромну перекуску, де їх розважав музичними мельодіями член оркестри „Темпо“.

В. Темницький і А. Панас поінформували учасників про змагання з відбиванки і копаного м'яча, дружини яких в останніх тижнях здобули перемоги. Присутнім на святі членам юнацької дружини відбиванки, двократним чемпіонам останніх турнірів, О. Твардовський вручив подарунки.

Омелян Твардовський

Кирило Стеценко...

(Закінчення зі стор. 17)

під назвою „Чуєш, брате мій“.

Серед творів композитора, написаних в цей час, привертають увагу опера „Іфігенія в Тавриді“ за драмою Лесі Українки, хорові твори „Свобода, рівність і любов“ (на слова Павла Тичини), „Живи, Україно“ (на слова О. Олеся) та багато інших. Особливо вражаюче сприймався його хоровий твір „Сонце на обрії“ на слова О. Олеся, який став для Української державної капелі під орудою О. Кошиця своєрідним гимном прощання з Україною. Восени 1920 року цей колектив виїхав на захід, щоб прославити українську пісню на весь світ. А К. Стеценко повертається до Києва.

Щоб сім'я не померла з голоду, композитор погоджується взяти парафію в селі Веприк, поблизу Фастова. І хоч композитор зумів у Веприку налагодити мистецьке життя, часу на виконання задуманого залишилося обмаль. Навесні 1922 року, коли в Україні лютувала епідемія, К. Стеценко захворів на тиф і 29 квітня 40-річного композитора не стало.

Значний вклад в музичну „Стеценкіяну“ зробила компанія „Musica Leopolis“, зусиллями якої у 2006 році було випущено компакт-диск із 42 сольоспівами композитора. Організатором і одним із виконавців цього проєкту став відомий в Торонто і зокрема в українській громаді оперний співак Павло Гунька. Саме він зумів залучити до цього сили Торонто і створити мистецький колектив, що втілив задумане в життя. Співавторами проєкту стали продюсер, композитор і оперний режисер Роман Гурко, один із найбільш популярних баритонів на міжнародній сцені Расел Браун, тенор Бенджамин Батерфілд, викладач Торонтського університету віолончеліст Роман Борис та піяніст Канадської оперної компанії в Торонто Альберт Крайволт. Вступну статтю написав композитор Василь Сидоренко.

Здійснення проєкту стало можливим за сприяння палкого прихильника музики К. Стеценка, відомого в громаді лікаря Петра Яцика, який надав для цього відповідну матеріяльну допомогу. Слів вдячності заслуговують також члени комітету Леся Баб'як, Соня Івасиків-Потічна, Галина Дитиняк, Василь Жила, Олег Лещишин, Леся Комаровська, Зірка Кудла.

Добру справу роблять наші земляки, що мають чуйні серця, наповнені українським духом.

Відлуння...

(Закінчення зі стор. 21)

його, як незрозумілого, відкидала, але його прихильники деяку спадщину зберегли (Ігор Костецький, Мирон Сурмач). А в цей вечір в перекладі Ю. Китастого англійською мовою під віртуозну імпровізацію музичного тріо була прочитана його поема „Коса ніч“, відтворена його баляда „Про Коваленка“, прозвучав йому присвячений етюд у виконанні бандури „Доктор Шток стукає у двері“ та ін.

Орієнтацію Українського Музею на пропаґування нашої національної культури серед іншомовних американців та асимільованих українців варто вітати. Музей, не обмежуючись лише етнічною пропаґандою, стає культурним осередком для мультикультурної публіки.

• ЗНАЙОМСТВА •

Одинока жінка 55 плюс, освічена. Познайомлюся відповідно з одиноким неодруженим чоловіком.
Тел.: (908) 448-8480

Жінка 58 років. Познайомлюся з одиноким чоловіком, громадянином Америки.
Тел.: (908) 361-8418 Надя

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956, Михайло

КЕРІВНИК МАРКЕТІНҐУ

Українсько-Американська Кредитова Спілка у Ню-Йорку пошукує керівника маркетінґу. Праця включає підготовлення та координування всіма реклямними заходами кредитівки. Керівник маркетінґу також буде сповняти провідну ролю у підготуванні нових продуктів, нових способів збільшення членства та торгових починів.

Обов’язковий досвід у ділянці маркетінґу, вільне володіння українською та англійською мовами, досвід користування програмами (MS office, Adobe Creative Suite, тощо).

Пропонуємо добру платню та бенефіти.

Зацікавлених просимо присилати своє резюме та бажану платню до:

Selfreliance NY Federal Credit Union,
Attn. Chief Operations Officer,
108 2nd Ave., New York, NY 10003.

Телефонічних зголошень не приймаємо.

Користуйтеся веб-сайтами „СВОБОДИ“
www.svoboda-news.com
„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА“
www.ukrweekly.com

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода“ ☐ „The Ukrainian Weekly“

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім’я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім’я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.



Ділимось сумною вісткою, що 7 травня 2007 року
відійшов у вічність на 92-ому році життя дорогий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

ЮЛІЯН ПОЗНЯК

нар. 7 березня 1916 р., у с. Боложинів, обл. Львів.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 2 травня о 9-тій год. ранку в церкві св. Йосифа в Чикаго, а опісля на цвинтар св. о. Миколая.

У глибокому смутку залишились:

дружина – ДАРІЯ
син – МИРОН з дружиною KATHY
внуки – ЮЛІЯН і АЛЕКСАНДРА
шваґрова – МИРОСЛАВА ІВАНЦІВ
та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Канаді.

Вічна Йому пам'ять !

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ
наших найдорожчих та незабутніх

СВ. П.

МАРІЇ і МИКОЛИ АВРАМЧУКІВ

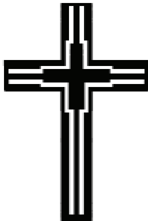
відбудеться

МОЛЕБЕНЬ
19 травня 2007 р.
о год. 5:30 веч.

у Blessed Sacrament Church, Lafayette, Indiana

ДІТИ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає



Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями,
що в середу, 11 квітня 2007 р. відійшов у вічність
на 80-му році життя наш дорогий
МУЖ І БАТЬКО

СВ. П.

ПЕТРО ГОЛІЯТ

нар. 2 червня 1927 р. в Старім Місті, Підгайці.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – НЕОНІЛА з дому ЖЕЖЕЛЕВСЬКА
донька – НЕРИССА з чоловіком HAROLD DI DIO
син – ПЕТРУСЬ АЛЕКСАНДЕР ГОЛІЯТ з дружиною GABRIELA
шваґер – ОЛЕГ ЖЕЖЕЛЕВСЬКИЙ
кузини – д-р ДАМ'ЯН ФЕДОРИКА з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми
– MARTHA GENARO з дітьми
– д-р СЛАВКО ВОРОХ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми
– д-р СТЕФАН ГОЛІЯТ з дружиною MARIFEY і дітьми.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 13 квітня 2007 р. в Senko Funeral Home.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 14 квітня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Духа в Брукліні, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
27 травня 2007 р. нашого найдорожчого і незабутнього

бл. п.

мґр ВАСИЛЯ ЮРІЯ СТЕЦЯ

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
з ПАНАХИДАМИ

будуть відправлені
в слідуючих Праїнських Греко-Католицьких Церквах:

- св. Юра в Ню-Йорку в суботу, 26 травня 2007 р. о год. 6-ій веч.;
- в катедрі св. Юра у Львові, Україна;
- в церкві Введення в Храм Пресвятої Богородиці в Сторонибабах, Україна;
- в церкві Успення Матері Божої в Люрді, Франція;
- в семінарійній церкві св. Йосафата в Любліні, Польща;
- в церкві Рождества Пресвятої Богородиці в Лос-Анджелесі, Каліфорнія;

В цей день просимо злучитися з нами в молитвах
за спокій душі Покійного.

ДРУЖИНА, ДОНЬКА І РІДНЯ

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що в понеділок, 14 травня 2007 р. після тяжкої недуги, на 87-му році життя відійшов у вічність дорогий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІД

св. п.

ІВАН МИРОНОВИЧ СІЛІН

нар. 25 грудня 1920 р. на Донбасі, Україна.

ПАНАХИДА відбулася у четвер, 17 травня 2007 р. о 6-ій год. веч. у церкві св. Покрови при 12-ій і Оук Лейн вулицях у Філядельфії.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться у п'ятницю, 18 травня 2007 р. о 9:30 год. ранку в церкві св. Покрови у Філядельфії, а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку:

дружина – СОФІЯ
син – ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЄЮ
внуки – ЯКІВ з дружиною РІТОЮ
– МИХАЙЛО
сваха – АННА ХУДОЛІЙ

Вічна Йому пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

з невимовним сумом повідомляє членів Головного Уряду, членство нашої братської установи і всю українську громаду, що 3 травня 2007 р. відійшла у вічність

св. п.

ОЛЬГА БЕРЕЖАН

нар. 26 серпня 1923 р.

Покійна Ольга впродовж 27 років віддано, щиро і енергійно виконувала працю секретаря 114 Відділу УНС у Чикаґо.

Висловлюємо щирі співчуття дітям
ХРИСТИНІ, МАРІЇ і БОРИСОВІ
та всій родині.

Пам'ять про покійну Ольгу буде завжди з нами!

Вічна Їй пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 10 травня 2007 р. відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній
МУЖ, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

ОСИП ЛАЦКО

нар. 10 листопада 1924 р. в селі Тростянець.

ПАНАХИДА відбулася в неділю, 13 травня 2007 р. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 14 травня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому жалю і смутку залишилися:

дружина – ПАРАНЯ
брат – МИКОЛА з родиною в Польщі
брат – РОМАН з родиною в Польщі
сестра – ОЛЬГА НАБЕРЕЖНА з родиною в Польщі
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Польщі й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
СТАНИЦЯ НЮАРК, Н. ДЖ.

Ділимося із побратимами сумною вісткою, що в четвер, 10 травня 2007 р., у ранніх годинах, в Ірвінґтоні, Н. Дж. на серцевий удар, залишив наші комбатантські ряди довголітній й карний член Станиці, член управи і прапороносець

св. п.

ОСИП ЛАЦКО

колишній підстаршина Дивізії „Галичина"
нар. 10 листопада 1924 р. в с. Тростянець на Лемківщині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в неділю, 13 травня 2007 р. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, а похорон в понеділок із церкви св. Івана Хрестителя на український цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленій дружині Параскевії, ближчій і дальшій рідні в діяспорі й Україні наше щире вояцьке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА СТАНИЦІ В НЮАРКУ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої
МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

КАТЕРИНИ ЛЕХІЦЬКОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
З ПАНАХИДОЮ

у понеділок, 21 травня 2007 р., о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Рідних і знайомих просимо про молитви за душу Покійної.

РОДИНА

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої
МАМИ І БАБЦІ

св. п.

АННИ СТЕЛЬМАХ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
з ПАНАХИДАМИ

23 травня 2007 р.

в слідуючих Українських Греко-Католицьких Церквах:

- св. Архангела Михаїла в Балтиморі, Мд.;
- св. Миколая в Баффало, Н.Й.;
- св. Івана Хрестителя в Кенмор, Н.Й.;
- св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж.;
- св. Покрови в Мінхені, Німеччина;
- Неустанної Помочі Матері Божої в Тернополі, Україна;
- в Марійському Духовному Центрі в Зарваниці, Україна;
- „Григорянка" у Львові, Україна.

Про молитви за спокій душі Покійної просять діти:
УЛЯНА СТЕК і РОМАН СТЕЛЬМАХ з родинами